

Arrest

nr. 207 529 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kairostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt voor het eerst in België aangetroffen in oktober 2009. Hij verklaart A.I. te zijn, van Algerijnse nationaliteit en minderjarig. Hij wordt verschillende keren aangetroffen door de scheepvaartpolitie terwijl hij naar het Verenigd Koninkrijk probeert te reizen.

Op 1 januari 2011 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, waarin vermeld wordt dat verzoeker opgesloten werd naar aanleiding van moeilijkheden tijdens de oudejaarsnacht.

Op 1 januari 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 januari 2011 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, waarin vermeld wordt dat de omstandigheid van het aantreffen van verzoeker een vechtpartij is.

Op 7 juli 2011 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, waarin vermeld wordt dat verzoeker aangehouden werd tijdens een gerechtelijke actie te Oostende.

Uit een uittreksel uit het strafregister blijkt dat verzoeker, onder zijn ware identiteit, met name M.E.A., van Marokkaanse nationaliteit, op 22 april 2014 en op 13 oktober 2014 door de politierechtbank te Brugge bij verstek wordt veroordeeld tot een geldboete wegens openbare dronkenschap.

Op 26 juni 2014 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel gedurende drie jaar, wegens diefstal met geweld of bedreiging, belaging, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, mondelinge of schriftelijke bedreigingen en woonstschennis.

Op 18 augustus 2014 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd. Uit de gegevenshistoriek van het rijksregister, zoals die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 10 april 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 21 maart 2017, als familielid van een Belg, als ascendent.

Op 5 december 2014 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter te Brugge aangehouden wegens poging tot moord. Verzoeker wordt op 5 december 2014 opgesloten in de gevangenis. Hij is in het bezit van zijn F-kaart, geldig tot 21 maart 2017.

Op 23 februari 2015 vraagt verzoeker vanuit de gevangenis om herinschrijving. Op 7 april 2015 wordt dit toegestaan.

Op 29 september 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf jaar wegens poging tot moord. Er wordt beroep ingesteld tegen dit vonnis.

Op 1 december 2016 deelt de raadvrouw van verzoeker aan het bestuur een stukkenbundel mee, waaruit blijkt dat verzoeker onderhoudsgeld betaalt en waarin zich een vonnis bevindt van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Veurne, afdeling familierechtbank, van 3 maart 2016, waarbij aan verzoeker een niet afdwingbaar omgangsrecht met zijn minderjarige zoon, geboren op 8 februari 2012, wordt toegekend één maal per maand tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis. Ook inschrijvingsbewijzen voor lessen Nederlands worden voorgelegd.

Op 3 februari 2016 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij voor de Commissie van advies voor Vreemdelingen moet verschijnen, die een advies zal geven over de eventuele uitzetting van verzoeker.

Bij arrest van het Hof van Beroep van 18 mei 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar wegens poging tot moord.

Op 24 januari 2017 wordt vastgesteld dat de Algerijnse A.I. en verzoeker dezelfde persoon zijn.

Op 16 april 2017 wordt aan verzoeker meegedeeld dat zijn verblijfssituatie in onderzoek is en dat hij bewijzen kan voorleggen inzake het uitoefenen van een ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind.

Op 1 september 2017 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 8 september 2017 legt verzoeker een stukkenbundel voor, waaruit onder meer blijkt dat hij onderhoudsgeld betaalt voor zijn zoon via de Dienst Alimentatievorderingen.

Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(..)
Mijnheer

naam : E. A.
voornaam : M.
geboortedatum : (...) 1986
geboorteplaats: O. E.H.
nationaliteit : Marokko
ALIAS:
Y. A. geboren op (...) 1992 te Algerije
J.A. geboren op (...)1992 te onbekend
Y. A. geboren op (...) 1993 te onbekend
A. Y. geboren op (...)1992 te onbekend

Krachtens artikel 44bis §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het eerste administratief spoor van uw aanwezigheid op Belgisch grondgebied dateert van 02.10.2009 wanneer de politie van Oostende een administratief verslag vreemdelingencontrole (PVn°BG.55FY.903159/2009) opstelde. U bevond zich op verboden havengebied en had de intentie om clandestien naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten en verklaarde I.A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1992 en de Algerijnse nationaliteit te hebben. Gezien uw beweerde minderjarigheid, werd de voogdijdienst op de hoogte gesteld van uw aanwezigheid.

Op 13.10.2009 betrapte de scheepvaartpolitie u tussen de opleggers van de kaai, klaar om ongezien in te schepen naar Ramsgate. Een administratief verslag vreemdeling controle (PV n° BG.55.FY.903323/09) werd opgesteld. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten en u verklaarde Y. A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1993 en de Algerijnse nationaliteit te hebben.

Een dag later, op 14.10.2009, werd u door de politie van Oostende aangetroffen in een trailer met bestemming Verenigd Koninkrijk. Een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld (PVn° BG.55.FY.903335/09).

Opnieuw een dag later, op 15.10.2009, trof de politie van Oostende u aan in de beveiligde zone van de haven van Oostende, Een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld (PV n° 903336/09).

Op 29.11.2009 stelde de politie van PZ Kouter bij een controle te Ichtegem op het verblijfsadres van mevrouw S.S., vast dat u illegaal in het land verbleef (PV n° BG.55.L9.008928/2009). U verklaarde Y. A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1992 en de Algerijnse nationaliteit te hebben.

Op 10.01.2010 stelde de interventieploeg van de politie van Oostende een PV op voor illegaal verblijf (PV n° BG.55X6.00491/2010) en een PV voor diefstal op heterdaad van handtas en autosleutels (PV: BG.92.L6.00489).

Op 11.06.2010 viel u een reiziger lastig op de trein. U haalde uw geslacht boven en ejaculeerde. De spoorwegpolitie stelde een administratief verslag vreemdelingencontrole op (PV n° BG.55.CB.100670/2010). U verklaarde I. A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1992 en de Algerijnse nationaliteit te hebben.

Op 28.06.2010 trad de politie van Oostende op nadat u de orde verstoord had op straat. (PVn° BG.55.L6.010359/2010).

Op 01.01.2011 werd u door de politie van Oostende tijdens oudejaarsnacht aangehouden en opgesloten omwille van moeilijkheden (PV n° BG.55.L6.000015/11).

Op 15.01.2011 werd door de politie van Oostende een administratief verslag opgesteld omwille van 'verdachte handelingen in de prostitutiebuurt' (PV n° onbekend).

Drie dagen later, op 18.01.2011, was u betrokken bij een vechtpartij. De politie van Oostende stelde een administratief verslag op en een PV illegaal verblijf (PV n° BG.55.L6.0010676/2011).

Op 7.07.2011 werd u aangehouden tijdens een gerechtelijke actie van de politie van Oostende.

Op 13.03.2012 diende u een 'aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie' (Bijl 19 ter) in op basis van 'een bloedverwant in opgaande lijn' namelijk als vader van uw zoon, E. A. B. P. C., geboren op 8.02.2012 in België.

Voor deze aanvraag legde u een Marokkaans paspoort en een Marokkaanse identiteitskaart voor op naam van E.A. M., geboren te O. E. H. (Marokko) op (...)1986.

De aanvraag gezinshereniging d.d. 13.03.2012 werd op 21.03.2012 goedgekeurd en u werd op 10.04.2012 in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 22.04.2014 en op 13.10.2014 werd u tot tweemaal toe bij verstek veroordeeld door de politierechtbank voor openbare dronkenschap.

Op 26.06.2014 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Brugge u tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging; aan belaging; aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan mondelinge bedreiging, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen; aan woonstschennis met braak, Inklimming of valse sleutels. Feiten gepleegd tussen 28.07.2010 en 08.02.2011.

Op 05.12.2014 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van poging tot misdraad, moord.

Op 13.10.2015 werd u gevraagd om binnen de 15 dagen alle bewijzen van het uitoefenen van ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind of van het voldoen aan de onderhoudsverplichting te bezorgen daar uw verblijfssituatie in onderzoek was. Deze brief werd op 15.10.2015 aan u betekend.

Op 02.02.2016 werd u per fax op de hoogte gesteld van het feit dat u voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (hierna: CAV) diende te verschijnen opdat de CAV een advies zou kunnen verstrekken over uw eventuele uitzetting. Deze brief werd op 03.02.2016 aan u betekend.

Op 09.02.2016 stuurde uw advocaat uw taaikeuze (Nederlands) voor de CAV per fax door.

Op 18.05.2016 veroordeelde het Hof van Beroep te Gent u tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging om opzettelijk en met het oogmerk om te doden en met voorgedachten rade, te doden; aan poging om opzettelijk en met het oogmerk om te doden, te doden; aan opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen door gebaren of zinnebeelden. Feiten gepleegd tussen 15.09.2014 en 4.12.2014.

Op 29.11.2016 werden nogmaals de gegevens opgevraagd waaruit blijkt dat u het ouderlijk gezag heeft over een in België verblijvend kind of dat u aan de onderhoudsplicht voldoet.

Op 01.12.2016 stuurde uw advocate volgende informatie door: enkele betalingsbewijzen onderhoudsgeld; vonnis Rechtbank van eerste aanleg -West-Vlaanderen,- afdeling Veurne, sectie familie- en jeugdrechtbank, afdeling familierechtbank d.d. 03.03.2016; inschrijvingsformulier schooljaar 2014-2015 voor de opleiding "Latijns schrift"; inschrijvingsformulier schooljaar 2014-2015 voor de opleiding "Nederlands tweede taal - richtgraad 1".

Op 24.02.2017 werden een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 29.04.2017 trad de aangepaste wet in werking. De procedure met betrekking tot de intrekking van het verblijf voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven tegen de openbare orde veranderde en op 01.09.2017 werd u schriftelijk op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen.

Van bij de aanvang van uw aanwezigheid in België heeft u zich misdragen. De politie van Oostende heeft u niet minder dan driemaal op verboden havengebied gevonden met de intentie om illegaal naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. Er werden meerder PV's opgesteld uit hoofde van diefstal, een vechtpartij, verdachte handelingen in de prostitutiebuurt, exhibitionisme en verstoring van de openbare

orde. U gaf aan de politie meermaals een valse identiteit op, beweerde minderjarig en van Algerijnse afkomst te zijn. Later zal blijken dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft, E. A. M. heet en geboren bent op 24.07.1986. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat.

De feiten die leiden tot uw veroordeling d.d.26.06.2014 zijn het gevolg van het gegeven dat uw toenmalige partner haar relatie met u wenste te beëindigen.

Uit het vonnis van 26.06.2014 blijkt dat u uw ex-partner tussen 28.07.2010 tot en met 8.02.2011 meermaals mondeling heeft bedreigd, opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht, dat u haar woning bent binnengedrongen, dat u met geweld en bedreiging haar huissleutels, een geldsom en de autopapieren hebt ontvreemd en haar belaagd hebt.

Het lijkt geen twijfel dat u de rust van uw ex partner door uw handelswijze ernstig heeft verstoord. Op 18.02.2011 verklaarde ze bv. aan de politie dat ze zich niet meer veilig voelde en vreesde voor haar leven en dat ze overwoog om te verhuizen om voor haar en haar kinderen de rust terug te vinden.

De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van een gebrek aan respect voor de fysische en de psychische integriteit van uw ex-partner. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om relaties te beëindigen en dit mag geen reden zijn om uw ex-partner te bedreigen.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect had voor de persoonlijke vrijheid en veiligheid van uw ex partner. U heeft twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name het eigendomsrecht en de onschendbaarheid van de woning met de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove wijze miskend.

De feiten die hebben geleid tot uw veroordeling door het hof van beroep van 18.05.2016, zijn bijzonder ernstig.

Uit het arrest blijkt dat u in het prostitutiemilieu te Oostende bekend stond als iemand die er geregeld rondtoerde doch door de meisjes geweerd werd wegens zijn agressief gedrag. Wanneer de meisjes u zagen, werden de deuren uit voorzorg gesloten. Het slachtoffer getuigde dat u gekend stond als een agressieve klant, die altijd lastig deed, tegen de vitrines schopte, gefrustreerd rondliep omdat zijn seksuele lusten niet bevredigd werden bij gebrek aan financiële middelen.

Uit de camerabeelden blijkt dat u, op 4.12.2014, het slachtoffer bij de keel en het hoofd heeft vastgenomen en haar hoofd naar beneden heeft geduwd. U haalde een mes uit uw achterzak en stak ermee naar voren. U riep 'I will kill you'. Het slachtoffer liep verwondingen op. U haalde vervolgens uit naar de twee mannen die het slachtoffer ter hulp snelden. U stak één van hen in de buikstreek en de andere in het aangezicht.

U handelde, volgens uw eigen zeggen, vanuit 'blinde agressie' omdat uw seksuele behoeften niet bevredigd konden worden en omdat u onder invloed van alcohol zou geweest zijn (hetgeen werd tegengesproken door de afgenomen bloedstaal waarin geen toxische stoffen" werden teruggevonden).-- U verklaarde steeds een mes op zak te hebben gaf toe een zeer opvliegend karakter. te hebben, licht ontvlambaar te zijn en snel bedreigingen te uiten ten aanzien van personen.

Het spreekt voor zich dat met een mes dodelijke verwondingen kunnen toegebracht worden. Het eerste slachtoffer liep verwondingen op aan de bovenlip en aan de hand. Het tweede slachtoffer had levensgevaarlijk verwond kunnen raken omdat u naar de buikstreek uithaalde. Het derde slachtoffer is blind geworden aan zijn linkeroog. U nam de vlucht en bekommerde u niet om de drie slachtoffers.

Uit het arrest blijkt: "De beklaagde [u] werd onderworpen aan een psychiatrisch onderzoek door Dr. P. L. Er worden antisociale en psychopathische persoonlijkheidskenmerken weerhouden. De beklaagde wordt omschreven als een egocentrische man die zich niet stoort aan wet en gezag. Hij heeft een dominante en parasitaire levensstijl met een lage frustratietolerantie en hij wil zijn wensen, behoeften en verlangens onmiddellijk bevredigd en voldaan zien. Hij mist empathie en om het lot van zijn slachtoffers bekommert hij zich niet. Hij verwoordt geen gevoelens van spijt of berouw. Het risico van toekomstig gewelddadig gedrag is op basis van de persoonlijkheidskenmerken, de antecedenten van agressie, het

ontbreken van spijtgevoel en de middelenabusus volgens de gerechtspsychiater Dr. P. L. als hoog in te schatten."

Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie.

De gepleegde feiten zijn volgens het Arrest Van het Hof van Beroep te Gent van 18.05.2016 uitermate ernstig en hadden evenzeer fataal kunnen aflopen voor de slachtoffers. De maatschappij tolereert dergelijke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan.

U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om zijn medemens te slaan en aan te vallen. U bedreigt uw slachtoffers verbaal of met een mes om uw doel te bereiken. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van personen.

U ontkent de ernst van de feiten door ze te minimaliseren. Zo zegt u dat uw slachtoffers slechts licht gewond waren, dat u slecht één keer uithaalde en dat u geen vuurwapen hanteerde maar slechts een mes. Deze denkwijze toont dat u geen inzicht heeft in de gevolgen van uw daden, dat u geen besef heeft van het leed dat u uw slachtoffers berokkent, dat u inlevingsvermogen mist. Het spreekt voor zich dat uw aanval met een mes als een doodsb bedreiging geldt. Hierbij is een slachtoffer door uw toedoen voor de helft blind geworden. Dat er geen dodelijke slachtoffers gevallen zijn, berust op louter toeval.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u.

Het risico op recidivisme valt, rekening houdend met uw persoonlijkheid, niet te onderschatten. Uw agressieve ingesteldheid waar u geen controle over lijkt te hebben (blinde agressie) en uw seksuele frustraties in combinatie met uw alcoholmisbruik hebben bewezen nefaste gevolgen te hebben. Daar u daarenboven empathie mist, geen berouw heeft, gebrek aan schuldinzicht heeft, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de maatschappij en de openbare orde.

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is." Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 01.09.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Uit het formulier "hoorrecht" dat u met de hulp van een migratiebegeleider invulde op 01.09.2017 en het bijgaande gesprek, blijkt dat uw moedertaal Arabisch is; dat u Frans en Nederlands kan lezen en schrijven; dat u sinds 2008 in België bent; dat u in het bezit bent van een F-kaart en dat deze bij de directie van de gevangenis ligt; dat u geen paspoort heeft; dat u geen medische aandoening heeft die u belet te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst; dat u voor uw detentie in een opvangcentrum in de Sint Sebastianstraat te Oostende verbleef; dat u geen duurzame relatie heeft in België; dat u een minderjarige zoon (E.A.B. geboren op 08.02.2012) heeft woonachtig te Oostende bij zijn moeder; dat u contact heeft met uw zoon via telefoon van uw ex partner; dat u geen andere familieleden hebt in België; dat u niet gehuwd bent, noch een duurzame relatie heeft in uw herkomstland; dat u ook in Marokko geen familie meer heeft; dat u enig kind bent en dat uw ouders reeds overleden zijn; dat u Nederlandse lessen heeft gevolgd gedurende één jaar; dat u regelmatig in het zwart gewerkt heeft; dat u op de reguliere arbeidsmarkt werk gezocht heeft maar niet gevonden heeft; dat u geen sollicitatiebrieven kan voorleggen die dit staven; dat u nog jong was en in Marokko nooit gewerkt heeft; dat u alsnog probeert attesten voor te leggen dat u Nederlandse lessen heeft gevolgd; dat u nooit in een ander land dan België opgesloten of veroordeeld bent geweest; dat u niet

wenst terug te keren naar Marokko omdat u daar geen familie meer heeft; dat u in België wenst te blijven omwille van uw zoon en dat u werk wil zoeken.

Op 08.09.2017 stuurde een hulpverlener "Trajectbegeleiding Justitieel Welzijnswerk" nog volgende documenten door ter ondersteuning van uw dossier: 2 deelcertificaten van het Centrum Basis Educatie waarin vermeld wordt dat u 60 lestijden heb doorlopen voor de lessen Nederlands 2de taal (07.11.2013) en voor de lessen Basiseducatie (25.11.2014); een trajectoverzicht van de VDAB (van 16.04.2012 tot 17.04.2015); het vonnis van de Rechtbank van 1ste Aanleg d.d. 03.03.2016 i.v.m. het hoederecht van uw zoon en het bewijs van betaling aan de Dienst Alimentatie Vorderingen; uw toestemming voor de overmaking van de documenten.

Van eind 2009 tot ergens in 2010 had u een lat relatie met de Belgische S. S. (geboren op ...1963, RRN° ...). Deze relatie werd beëindigd zoals hierboven beschreven.

U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op ..., RRN°...). Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op ..., RRN° ...).

Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.

Uit het vonnis van de Familierechtbank te Veurne d.d. 03.03.2016 blijkt dat u, in afwachting van uw invrijheidsstelling, een niet afdwingbaar omgangsrecht met uw zoon heeft die u een maal per maand mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis waarbij zijn moeder instaat voor vervoer.

Uit hetzelfde vonnis blijkt dat uw zoon u niet kent, reden waarom aanvankelijk (bij tussen vonnis van 27.06.2014) contactherstel door het CAW werd opgelegd. Dit contactherstel werd ten gevolge van uw detentie stopgezet.

Uit niets blijkt dat u voor uw detentie die een aanvang nam op 05.12.2014 een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon, Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon lijkt beperkt tot een financiële tussenkomst en telefonisch contact, Uit dit alles kan afgeleid worden dat de relatie met uw zoon niet bijzonder hecht is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk).

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een Inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Het contact met uw zoon kan ook onderhouden worden middels (begeleide) periodieke reizen naar de plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatiemiddelen.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

U beweerde geen familie hier te hebben in Marokko, u zou enig kind zijn en uw ouders zouden reeds overleden zijn. Doch blijft u op dit punt in gebreke daar u naliët enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere toelichting te verstrekken. Rekening houdende met het gegeven dat u pas op 22-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in uw land van herkomst of geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit en uw moedertaal, het Arabisch.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u, volgens onze gegevens, slechts twee dagen tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt. U beweert meermaals onofficieel tewerkgesteld geweest te zijn. Niet aangegeven arbeid of zwartwerk is strafbaar en schaadt het economisch en sociaal stelsel, De sporadische officiële en niet officiële tewerkstellingen; zijn niet van dien aard om te spreken van een economische binding met België.

U heeft niet meer gewerkt sinds 08.08.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstigere redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ART. 20 T.E.M. 39 VAN DE VREEMDELINGENWET ZOALS GEKEND VOOR DE WETSWIJZIGING VAN 24 FEBRUARI 2017 J. SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE NIET-RETROACTIVITEIT VAN DE WET;*
- *SCHENDING VAN ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN.*

Op 13 maart 2017 beschikte verzoeker over een verblijfsrecht van meer dan 5 jaar. Verzoeker werd immers in het bezit gesteld van een verblijfsrecht als familielid van een Belg op 10 april 2012, dit in navolging van de goedkeuring op 21 maart 2012.

Dienvolgens is sinds 13 maart 2017 de termijn verstreken om een verblijfsrecht in te trekken op grond van art. 42quater Vw. betreffende de vreemdelingen die een verblijfsrecht werd toegekend op grond van art. 40bis j. 40ter Vw.

Immers, sindsdien valt verzoeker onder art. 42quinquies Vw. hetgeen het duurzaam verblijf instelt.

Op datum van het verstrijken van de vijfjarige periode op 13 maart 2017 bestond de procedure om alsnog tot intrekking van een verblijfsrecht over te gaan na het verstrijken van de vijfjarige termijn uit de procedure voorzien in de artikelen 20 t.e.m. 39 Vw., zoals gekend voor de wetwijziging van 24 februari 2017, zoals in werking getreden op 29 april 2017.

Reden waarom ten aanzien van verzoeker de procedure zoals op deze op die datum bestond reeds een aanvang had genomen in zijn geval.

Verzoeker wijst daartoe op het stuk 4 waaruit blijkt dat de procedure voor de commissie van advies voor vreemdelingen reeds was aangevat (stuk 4).

Verweester heeft echter op 15 maart 2018 een beslissing genomen op grond van één van de procedures zoals ingesteld overeenkomstig de wetswijziging van 24 februari 2017, zoals in werking getreden op 29 april 2017, zodoende zonder de reeds aangevatte procedure voor de commissie van advies voor vreemdelingen te doorlopen.

Dit niettegenstaande deze commissie door de hierboven vermelde wetswijziging niet werd afgeschaft en verweester op de hoogte diende te zijn van het gegeven dat verzoeker reeds onder de procedure viel van voor de wetswijziging die erop gericht is om op soepelere wijze tot intrekking van verblijf over te gaan van bepaalde categorieën vreemdelingen.

Verweester heeft dienaangaande in de bestreden beslissing de volgende vermelding opgenomen als reden waarom zij van mening is zich in het geval van verzoeker reeds volledig te kunnen beroepen op de gewijzigde bepalingen:

“Op 24.02.2017 werden een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 29.04.2017 trad de aangepaste wet in werking.” (stuk 1).

De doelstelling van de wetswijziging die in werking is getreden na het van start gaan van de procedure onder de toenmalige vigerende wetgeving ten aanzien van verzoeker voor de commissie bestond er inderdaad in dat na de inwerkingtreding van de nieuwe wetgeving geen beroep meer diende gedaan te worden op de commissie voor advies van vreemdelingen nu dit de overheid in de weg stond om efficiënt te handelen wanneer er sprake was van terrorisme en gewelddadige radicalisering, quod overigens non in dit geval (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 2215/001, p. 17).

Het gaat echter niet op een dossier waarin een procedure reeds van start was gegaan onder toenmalige vigerende wetgeving, af te handelen onder ondertussen tijdens deze procedure voor verweester voordeligere ontstane bepalingen, terwijl evenwel de wetbepalingen van toepassing op de werking van de commissie waarbij de procedure reeds aan het lopen was, niet werden gewijzigd.

Dat verzoeker op 13 maart 2012 zijn verblijfsrecht kreeg en aldus de periode van intrekking op grond van art. 42quater Vw. verstreken was sinds 13 maart 2017. Dat op dat ogenblik de oude procedure voor de inwerkingtreding op 29 april 2017 van de wetswijziging van toepassing was betreffende de regelgeving op intrekking van een verblijfsrecht onder meer van toepassing op personen waarbij de periode onder art. 42quater Vw. verstreken was.

Dat de procedure onder de aldus vigerende wetgeving voor de inwerkingtreding van de nieuwe wetbepalingen op 29 april 2017 in het geval van verzoeker dan ook reeds van start was gegaan (stuk 4).

Dat aldus dient te worden vastgesteld dat gezien er geen overgangsmaatregelen werden getroffen, de nieuwe wetten normaal gezien onmiddellijke uitwerking hebben voor zover er geen afbreuk wordt gedaan aan onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Dat het hier gaat het over een dergelijk onherroepelijk vastgesteld recht, te meer nu blijkt dat de procedure al was aangevat en de wetgever geenszins regelingen heeft getroffen tot afschaffing van de commissie, waaruit blijkt dat ook de wetgever geenszins de intentie kon gehad hebben om de reeds lopende procedures daaraan te onttrekken. Dat dit immers in het andere geval een inbreuk zou vormen op het algemeen rechtsbeginsel van niet-retroactiviteit van de wet (zie ook naar analogie RvV 10 april 2012, nr. 78 933).”

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 20 t.e.m. 39 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing voor de wet van 24 februari 2017 ;

- de niet-retroactiviteit van de wet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij op 13 maart 2017 beschikte over een verblijfsrecht van meer dan vijf jaar, zodat de termijn voor intrekking verstreken zou zijn. De verzoekende partij meent dat de nieuwe artikelen, zoals ingevoerd door de wet van 24 februari 2017, niet op haar zouden kunnen worden toegepast. Er zou sprake zijn van een retroactieve toepassing van de wet.

De verweerder stelt vooreerst vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Wet van 24.02.2017, en niet tegen de bestreden beslissing, nu zij meent dat de oude artikelen 20 t.e.m. 39 van de Vreemdelingenwet nog op haar situatie dienden te worden toegepast, niettegenstaande de Wet van 24.02.2017 geen overgangsmaatregelen in die zin voorziet. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De Raad mag niet toetsen aan het beginsel van de niet-retroactiviteit wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het verblijf en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, benadrukt verweerder dat de wetswijziging van artikel 24.02.2017 onmiddellijk van toepassing is, zodat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk terecht toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat reeds eerder in 2016 een procedure zou zijn opgestart, met het oog op de beëindiging van het verblijfsrecht, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ingevolge de wetswijziging van 24.02.2017 ook na het verstrijken van de termijn van 5 jaar vermag te besluiten tot beëindiging van verblijf, in geval van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat ook onder de gelding van het oude artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij nog geen duurzaam recht op verblijf zou hebben verworven, gelet op het feit dat artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet (zoals van toepassing voor de wetswijziging van 24.02.2017) het volgende stipuleerde:

“Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, 2[...] bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van 2[vijf]2 jaar in het Rijk verbleven hebben 3[...] 3[en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.]3.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds geruime tijd van haar vrijheid beroofd is ingevolge een gevangenisstraf, staat vast dat er voorafgaand aan de bestreden beslissing geen periode van vijf jaar ononderbroken gezamenlijke vestiging was met de Unieburger in functie van wie het verblijfsrecht werd bekomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd op 15.03.2018 derhalve geheel terecht toepassing gemaakt van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat in het verleden ook reeds zou zijn overwogen om een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, hetgeen uiteindelijk niet gebeurde, kan uiteraard op generlei wijze afbreuk doen aan de mogelijkheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om op heden in toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet alsnog te besluiten tot de beëindiging van verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot beëindiging van verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van de niet retroactiviteit van de wet. Hij stelt dat de procedure tot intrekking of beëindiging van zijn verblijfsrecht gestart werd onder de oude wetgeving, maar afgehandeld volgens de nieuwe wetgeving, aangezien de wet intussen werd gewijzigd. Hierbij werd geen rekening gehouden met zijn duurzaam verblijfsrecht op grond van artikel 42quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en met de reeds gestarte procedure voor de Commissie van Advies. Op 13 maart 2017 beschikte verzoeker over een verblijfsrecht van vijf jaar waardoor hij onder het duurzaam verblijf van artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet valt. Dit is nog voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 29 april 2017. Verzoeker bevestigt dat de nieuwe wet geen overgangsmaatregelen heeft, maar benadrukt dat de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet geen afbreuk mag doen aan

onherroepelijk vastgestelde rechten. Zijn duurzaam verblijfsrecht op grond van artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet is een onherroepelijk vastgesteld recht. Verzoeker wijst er ook op dat de procedure onder de oude regeling werd gestart om hem te horen voor de Commissie van Advies, maar dat dit werd stopgezet en hij niet gehoord werd door deze commissie, niettegenstaande deze commissie niet werd afgeschaft.

3.1.3.2. Verzoeker meent dat hij op 13 maart 2017 een duurzaam verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet zodat vanaf die datum zijn verblijf niet meer kon worden ingetrokken op grond van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 april 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 21 maart 2017 als familielid van een Belg (zijn Belgische zoon). Na ambtelijke schrapping op 18 augustus 2014 wordt de herinschrijving toegestaan op 7 april 2015.

Artikel 42*quinquies*, § 1, van de vreemdelingenwet luidde op 13 maart 2017 (datum waarop verzoeker volgens hemzelf een duurzaam verblijfsrecht verkreeg) en luidt momenteel ongewijzigd als volgt:

“§ 1

Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.”

Verzoeker is een familielid van een Belg en is zelf een familielid dat geen burger van de Unie is. Verzoeker kon bijgevolg het duurzaam recht op verblijf slechts verkrijgen indien hij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar gezamenlijk gevestigd was met de burger van de Unie, met name zijn Belgische zoon. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de uitzonderingen die hierop voorzien zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 5 december 2014 is opgesloten in de gevangenis en dat de moeder van verzoekers zoon op 27 augustus 2012 een verzoekschrift indiende omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling met het kind, zodat de relatie met de moeder vanaf die datum (27 augustus 2012) beëindigd lijkt en verzoeker niet meer samenwoont met het kind. Verzoeker brengt geen tegenbewijs aan. Verzoeker voldeed dus in maart 2017 niet aan de voorwaarden voor een duurzaam verblijfsrecht op grond van het toen geldende artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet. Daarbij komt dat verzoeker uit het oog verliest dat hij om dit recht te verkrijgen, als derdelander overeenkomstig het toen geldende artikel 42*quinquies*, § 6, van de vreemdelingenwet, een verblijfskaart diende aan te vragen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn F-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit gedaan heeft.

Verzoekers redenering dat hij een duurzaam verblijfsrecht had op grond van artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet kan dus niet worden aangenomen. Bijgevolg doet zijn verwijzing naar een “onherroepelijk vastgesteld recht”, dat hij daaruit zou putten, niet ter zake aangezien dit “recht” onbestaande was.

3.1.3.3. Artikel 44*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, werd hersteld door artikel 26 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017). Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017 en bevat geen overgangsmaatregelen, zodat deze van onmiddellijke toepassing is.

Artikel 44*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet niet in een gehoor bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De omstandigheid dat de wettelijke bepalingen inzake de Commissie van Advies, met name de artikelen 32, 33 en 78 van de vreemdelingenwet, blijven bestaan, doet geen afbreuk aan het feit dat de Commissie van Advies in huidige procedure in toepassing van artikel 44*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet, niet moet worden geraadpleegd. Ook het feit dat in februari 2016, onder de vroegere

wet, de procedure gestart werd om de Commissie van Advies te raadplegen, doet geen afbreuk aan het feit dat op 29 april 2017 de wet van 24 februari 2017 in werking is getreden, zonder overgangsmaatregelen, en dat artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet vanaf die dag gelding had. Bijgevolg diende geen advies meer te worden gevraagd aan de Commissie van Advies.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet opgaat *“een dossier waarin een procedure reeds van start was gegaan onder toenmalige vigerende wetgeving, af te handelen onder ondertussen tijdens deze procedure voor verweerster voordeligere ontstane bepalingen, terwijl evenwel de wetsbepalingen van toepassing op de werking van de commissie waarbij de procedure reeds aan het lopen was, niet werden gewijzigd”* kan hij niet worden gevolgd, gelet op de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 zonder overgangsbepalingen.

Zoals hierboven werd vastgesteld, beschikte verzoeker niet over een onherroepelijk vastgesteld recht, zodat de nieuwe wet onmiddellijke uitwerking had. Verzoekers redenering kan niet worden gevolgd.

3.1.3.4. Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van *“art. 20 t.e.m. 39 van de vreemdelingenwet zoals gekend voor de wetswijziging van 24 februari 2017”* of van het algemeen beginsel van niet-retroactiviteit van de wet.

3.1.3.5. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

“4.2. TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ART. 44BIS, §1 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN.*

In het geval zou geoordeeld worden dat het overslaan van een reeds van start gegane procedure voor de commissie van advies voor vreemdelingen onder de vigerende wetgeving voor de wetswijziging van 24 februari 2017 (inwerkingtreding 29 april 2017) geen schending zou uitmaken van de oude vigerende wetsartikelen en de daaronder verworven rechten alsook het beginsel van niet-retroactiviteit van de wet, dan dient opgemerkt te worden dat in elk geval in de bestreden beslissing de rechtsgrond ontbreekt op basis waarvan verweerster van mening is tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker te kunnen overgaan op grond van de gewijzigde wet.

Immers, voor elke administratieve beslissing dienen rechtens aanvaardbare motieven te bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en een correcte juridische grondslag volgende uit het motiveringsbeginsel en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Het ontbreken van de correcte feitelijke gegevens en juridische bepalingen staat gelijk aan het ontbreken van een motivering (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper).

Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van het art. 44bis, §1 Vw., zoals gekend sinds de wetswijziging van 24 februari 2017, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet voorzien is van een juridische grondslag waarop de bestreden beslissing werd genomen nu het niet opnemen van de correcte wettelijke bepaling aldus gelijk staat aan het ontbreken van een wettelijke bepaling en zodoende aan het ontbreken van een motivering.

Verzoeker is immers van mening dat de opgenomen wettelijke bepaling waarop de bestreden beslissing zich meent te steunen niet van toepassing is op het onderhavig geval.

Het door verweerster toegepaste wetsartikel, zijnde de eerste paragraaf van art. 44bis Vw., is op grond van de vermeldingen in de wet zelf van toepassing op de unieburger en diens familieleden. De eerste paragraaf is bovendien van toepassing op de unieburger en diens familieleden die nog niet onder de voorwaarden overeenkomstig art. 42quinquies Vw. blijken te vallen.

Art. 42quinquies Vw. bepaalt dat wanneer een ononderbroken periode van vijf jaar wordt doorlopen in het kader van een toegekend verblijf voor gezinshereniging, een duurzaam verblijf voorhanden is.

Het is enerzijds niet aan verweerster om een eventuele lacune in de wet te gaan aanvullen om zodoende andere categorieën die in de uiteindelijke wettelijke bepaling zelf niet uitdrukkelijk werden opgenomen toch van overeenkomstige toepassing te gaan verklaren, in het andere geval dient rekening te worden gehouden met reeds verworven rechten. Verzoeker is in die zin enerzijds vooreerst een derdelander en valt in het andere geval minstens onder de personen die overeenkomstig art. 42quinquies Vw. worden beschouwd (zie hiertoe ook het eerste middel aangaande het verstrijken van een vijfjarige periode en de daartoe verworven rechten).

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen terrorisme en radicalisering, hetgeen zoals gezegd hier in elk geval niet zo is, waarbij de wetgever middelen wilde geven aan de administratie om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd is.

De wetgever heeft daartoe een trapsgewijs systeem voorzien om een einde te stellen aan een verblijf die afhankelijk is van de verblijfsstatus en afhankelijk daarvan in diverse wetsartikelen voorzien met elk hun eigenheden, voorwaarden, relevanties en waarbij de wetgever heeft benadrukt dat al naar het gelang wat precies van toepassing is, er onderscheiden bepalingen zijn omtrent “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”, gradaties van overeenkomstige toepassing op de nationale veiligheid.

De wetgever vervolgt dat wanneer aldus bijvoorbeeld “ernstige redenen van openbare orde” van toepassing zijn ingevolge het specifieke artikel waaronder iemand valt, de omstandigheden van het geval moeten wijzen op een belangrijkere graad van ernst dan de gewone redenen van openbare orde.

Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor een geval in aanmerking worden genomen:

“De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C- 145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen

daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).” (RvV 22 februari 2018, nr. 200 119).

Gelet op het gegeven dat al naar gelang het toegepaste artikel, de gradatie, belangenafweging, voorwaarden, kenmerken en gegevenstoets dus verschilt, is het niet op zijn minst belangrijk dat verweerster melding maakt van de juiste juridische grondslag waarop zij een beslissing steunt.

Verzoeker is van mening dat dit in zijn geval niet zo is en dat daarmee de artikelen uiteengezet onder het tweede middel geschonden zijn en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 44bis van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet de correcte rechtsgrond zou vermelden. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing diende te worden genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, nu zij over een duurzaam verblijfsrecht zou beschikken.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

Onder verwijzing naar het gestelde in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij dient immers te worden benadrukt dat de verzoekende partij, als familielid van een Unieburger die zelf geen burger van de Unie is, niet zonder meer na een ononderbroken verblijf van vijf jaar duurzaam verblijfsrecht kan bekomen.

Zowel onder de huidige als onder de vorige bepaling van artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet dient het familielid dat zelf geen Unieburger is gedurende een periode van 5 jaar ononderbroken gezamenlijk gevestigd geweest zijn met de Unieburger in functie van wie verblijfsrecht werd bekomen, dit opdat aanspraak zou kunnen worden gemaakt op een duurzaam verblijfsrecht.

Verweerder benadrukt dat in casu op geen enkele wijze sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging voor een ononderbroken periode van vijf jaar, gelet op het feit dat de detentie van de verzoekende partij een aanvang nam op 05.12.2014, te weten nauwelijks twee jaar nadat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus geheel terecht toepassing gemaakt van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Er dienden geen “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid te worden aangehaald”.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel verwijst naar het feit dat zij derdelander is en aldus niet onder de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen sorteren, merkt

verweerder nog op dat de verzoekende partij op 10.04.2012 verblijfsrecht verwierf als familielid van een Unieburger, zodat haar kritiek uiteraard elke grondslag mist.

De argumentatie van de verzoekende partij getuigt overigens van zuiver opportunisme, daar waar zij enerzijds meent dat geen einde mag worden gesteld aan haar verblijf als familielid van een Unieburger, doch anderzijds voorhoudt dat zij niet zou kunnen worden beschouwd als één van de in artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde personen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot beëindiging van verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten omdat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker voert aan dat de verwijzing naar artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet niet correct is. Verzoeker voert aan dat hij over een duurzaam verblijfsrecht beschikte op grond van artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet, zodat artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet niet kon worden toegepast. De bestreden beslissing vermeldt volgens hem een niet correcte bepaling, wat gelijk staat aan het ontbreken van een motivering.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie,

sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Er wordt onder verwijzing van het eerste middel herhaald dat verzoeker voorhoudt, maar niet concreet aantoon, dat hij over een duurzaam verblijfsrecht beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In het eerste middel wordt uiteengezet dat verzoeker daarover niet beschikte onder de oude wetgeving.

Waar verzoeker in het tweede middel zou voorhouden dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, onder de nieuwe wetgeving, een duurzaam verblijfsrecht heeft in de zin van artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet werd niet gewijzigd sinds 13 maart 2017, datum die verzoeker in het eerste middel aangeeft, en luidt momenteel, en ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 15 maart 2018, nog steeds zoals weergegeven bij de bespreking van het eerste middel. Bijgevolg kan verzoeker ook niet voorhouden dat hij onder de nieuwe wetgeving over een duurzaam verblijfsrecht beschikte op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen. Ook op 15 maart 2018 was verzoeker een familielid van een Belg en zelf een familielid dat geen burger van de Unie is, waardoor verzoeker slechts het duurzaam recht op verblijf kon verkrijgen indien hij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar gezamenlijk gevestigd was met zijn Belgische zoon. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de uitzonderingen die hierop voorzien zijn. Er wordt herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 5 december 2014 is opgesloten in de gevangenis en dat de moeder van verzoekers zoon op 27 augustus 2012 een verzoekschrift indiende omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling met het kind, zodat de relatie met de moeder vanaf die datum (27 augustus 2012) beëindigd lijkt en verzoeker niet meer samenwoont met het kind. Verzoeker brengt geen tegenbewijs aan. Verzoeker voldeed dus in maart 2018 evenmin aan de voorwaarden voor een duurzaam verblijfsrecht op grond van artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet. Daarbij komt dat verzoeker uit het oog verliest dat hij om dit recht te verkrijgen, als derdelander overeenkomstig artikel 42*quinquies*, § 6, van de vreemdelingenwet, een verblijfskaart diende aan te vragen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn F-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit gedaan heeft.

Verzoeker had dus geen duurzaam verblijfsrecht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 44*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt de correcte rechtsgrond.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 44*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“4.3. DERDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ART. 44BIS, §1 J. 45 VW. J. ART. 8 J. ART. 3 J. 13 EVRM J. ART. 41 EN 47 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE EN ART. 31 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG;*
- *SCHENDING VAN DE HOORPLICHT J. ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET J. DE MOTIVERINGSPLICHT VOLGENDE UIT DE ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 HOUDENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;*
- *SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;*

Voor het geval toch mocht geoordeeld worden dat verweerster zich op correcte wijze kan steunen op de nieuwe wetgeving en meer in het bijzonder art. 44bis, §1 Vw., dient verzoeker zich alsdan in elk geval te verdedigen.

Het art. 44bis Vw. stelt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. § 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Art. 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande voorts het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.”

Art. 62 van de Vreemdelingenwet voegt in dat:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

Uit deze artikelen, alsook uit het bovenstaande reeds weergegeven onder het tweede middel, volgt dat ook wanneer in het trapsgewijs systeem een artikel wordt toegepast die melding maakt van “de gewone redenen van openbare orde”, alle relevante gegevens in rekening dienen te worden gebracht.

Naast dus de zaken die naargelang het toegepaste artikel in het trapsgewijs systeem specifiek worden vermeld dewelke opgenomen dienen te worden in de bestreden beslissing, dient een belangenafweging doorgevoerd te worden in het kader van art. 8 EVRM j. art. 3 EVRM.

Naast het gegeven dat er zich daartoe een ambtshalve onderzoek opdringt, dient de betrokkene tevens op een afdoende wijze te worden gehoord. De regelgeving zoals deze unierechtelijk vastgesteld is, geldt dan ook onverkort:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

“Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op

internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

Dat omtrent de toepassing van art. 8 EVRM j. art. 3 EVRM en de hoorplicht onderstaande principes gelden eveneens in het licht van art. 13 EVRM.

Gelet op het gegeven dat het niet voor betwisting staat dat in huidig dossier mogelijke schendingen van hogere verdragsnormen zich kunnen voordoen (verweerster verwijst zelf naar art. 8 EVRM zodat zij dit niet redelijkerwijze kan betwisten), moet verzoeker dan ook beschikken over een effectief rechtsmiddel in het kader van art. 13 EVRM waarbij een aandachtige en volledige controle wordt gedaan van alle mogelijke elementen die op heden in de procedure worden gebracht.

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending het E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8, 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 8 of 3 van het hetzelfde Verdrag (zie onder), toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden, rekening houdende met alle de elementen die worden aangevoerd op dat ogenblik voor dit rechtscollege (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in die zin gesteld dat wanneer een mogelijke schending van een verdragsrecht zich kan voordoen, de betrokken partij dient te beschikken over een rechtsmiddel in volle rechtsmacht:

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. » (EHRM, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 februari 2014)

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) heeft het Grondwettelijk Hof zich in dezelfde zin uitgesproken wanneer het gaat over verdragsrechten die in het gedrang komen bij een verwijderingsmaatregel, met name dat met de elementen ex nunc dient te worden rekening gehouden, dit is het rekening houden met alle elementen (ook nieuwe) en/of de actuele situatie op het ogenblik van de uitspraak.

Verzoeker verwijst tevens voor wat het onderdeel van het effectief rechtsmiddel in het kader van art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft aangaande de schorsende werking naar de controverse momenteel hangende voor het grondwettelijk Hof op prejudicieel verzoek in de zaak RvV 23 juni 2017, nr. 188 829.

Verzoeker is evenwel van mening dat deze principes, niet op zijn minst de verplichting inzake art. 13 EVRM dat het rechtscollege zich van de mogelijkheid moet kunnen bedienen om zich te kunnen vergewissen van alle gegevens die op het ogenblik zelf voor haar worden aangebracht, zich evenzeer opdringen wanneer het gaat over een beslissing die hem rechtstreeks raakt en een inmenging vormt op minstens art. 8 EVRM.

In die zin dient te worden vastgesteld dat verzoeker in deze: 1) ten gevolge van het ingevoerde art. 39/79, §3 Vw., onverminderd het al dan niet correct toepassen in deze van art. 62, §2 Vw., niet lijkt te beschikken over een beroepsmogelijkheid die automatisch schorsend is en bijgevolg in de huidige voorziene proceduremogelijkheden in wezen blootgesteld kan worden aan gedwongen tenuitvoerlegging overeenkomstig het eerste onderdeel van art. 39/79 Vw. 2) ten gevolge van het art. 39/79, §2 en §3 Vw. in de huidige interne proceduremogelijkheden in principe niet beschikt over een mogelijkheid tot volledig onderzoek ten gronde en ex nunc van de verdedigbare grieven.

Dit stemt te meer in het kader van art. 13 EVRM, nu de doelstelling van de nieuwe wetgeving er voornamelijk in bestaat om voor verweerster tot een versoepeling te komen van de mogelijkheid tot beëindiging en/of intrekking van een verblijfsrecht (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001) en er in wezen dient vastgesteld te worden dat uit de praktijk niet blijkt dat daartegenover andere waarborgen zoals unierechtelijk voorzien, afdoende worden geboden.

Dit laatste wordt immers gestaafd door het gegeven dat hoewel het om een uiterst ingrijpende beslissing gaat nu het gaat over vreemdelingen die reeds geruime tijd toegelaten of gemachtigd zijn in het Rijk en er over een gezinsleven beschikken, er in wezen niet op afdoende wijze tegemoetgekomen wordt aan het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit te meer nu de Europese richtlijn 2004/38/EG in het artikel 31 procedurele waarborgen voorziet wanneer er sprake is van het invoeren van een openbare orde criterium die inhouden dat er geen daadwerkelijke verwijdering kan volgen en dat rechtsmiddelen moeten voorzien worden die niet enkel bestaan uit de toetsing van de wettigheid van de beslissing maar tevens voorzien in een onderzoek naar de feiten en de omstandigheden alsook voorzien in een appreciatiebevoegdheid door de rechterlijke macht.

Deze richtlijn is in onderhavig geval van toepassing nu de wetgever er zelf voor heeft geopteerd in diens voorbereidende werkzaamheden (zie boven) zich wat betreft derdelanders unierechtelijk gelijkvormig te gaan gedragen.

Het Hof van Justitie heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In combinatie met het bovenstaande gegeven, met name dat in de huidige stand van de nationale regelgeving er geen mogelijkheid is voor verzoeker om de bestreden beslissing aan een onderzoek ex nunc te laten onderwerpen in een procedure die automatisch schorsend werkt dient eveneens vastgesteld te worden dat verzoeker op het ogenblik dat de verweermiddelen dienen te worden geformuleerd binnen de daartoe voorziene termijn, geen mogelijkheid wordt geboden om kennis te nemen van het volledige administratieve dossier dat door de verwerende partij wordt gehanteerd, hetgeen uiteraard inhoudt dat verzoeker van bepaalde ingeroepen zaken onvoldoende kennis kan nemen om zijn verweer daartegen op gedegen wijze te kunnen voeren.

“Dit veronderstelt normaal dat hij een voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen en dat hij in de gelegenheid is gesteld om inzage te nemen van het dossier dat met het oog op het eventueel nemen van de beslissing werd samengesteld. Dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om “overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur” om inzage te verzoeken en dat hij nooit een gemotiveerde aanvraag heeft ingediend tot uitoefening van een mondeling hoorrecht, is irrelevant.” (RvS 20 april 2010, nr. 203.094)

Art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat eenieder recht heeft op een billijke behandeling van de zaak met een recht op toegang tot het dossier.

“Recht op behoorlijk bestuur 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: -het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, -het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, -de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.”

Dit dient gekoppeld te worden aan art. 47 van datzelfde Handvest hetwelk een doeltreffende voorziening in rechte opstelt.

Deze bepaling dient aldus in samenhang gelezen te worden met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ex. art. 13 EVRM.

Dit vereist dat aan elke procespartij de redelijke mogelijkheid wordt geboden om haar zaak aan de rechter voor te leggen onder voorwaarden die haar niet in een substantieel (of merkbaar, duidelijk, kennelijk) nadelige positie plaatsen ten opzichte van de tegenpartij. Een principe hetwelk niet enkel gewaarborgd wordt door art. 41 j. 47 van het Handvest j. art. 13 EVRM maar ook wordt door het beginsel van de wapengelijkheid.

Een situatie waarbij verzoeker, in tegenstelling tot verweerster, geen kennis heeft van de concrete inhoud van het volledig administratief dossier voorafgaand aan het nemen van een voor verzoekster nadelige beslissing, ontnemt verzoeker in combinatie met het gebrek aan automatische schorsing en volle rechtsmacht, het recht op een naar behoren te voeren verdediging.

Dat dit overigens wel degelijk van belang is om verzoeker in de mogelijkheid te stellen een effectief verweer op te bouwen tegen alle ingeroepen motieven en dat dit niet geredieerd kan worden door de wet van 11 april 1994 nu deze wet instelt dat verzoeker niet binnen de termijn alwaar hij zijn verweer dient in te dienen ook gegarandeerd wordt om kennis te kunnen nemen van het volledige administratief dossier, evenmin als door het gegeven dat er een wettigheidstoets open staat nu aangaande dit laatste niet enkel gewezen moet worden op het ontbreken van volle rechtsmacht en automatische schorsing in een dossier waar art. 8 EVRM in het gedrang is, maar evenzeer op het gegeven dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in diens verzoekschrift zijn middelen dient uit te werken en dit ten gevolge van het niet beschikken over het volledig administratief dossier redelijkerwijze onmogelijk wordt op bepaalde elementen nu verzoeker niet eens kan kennis nemen van het gegeven uit welke stukken verweerster bepaalde elementen van haar bestreden beslissing haalt.

Dit is niet onbelangrijk in het kader van het gegeven dat verzoeker zich reeds op volledige wijze dient te kunnen verdedigen aangaande het overlopen van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM alsook omtrent de toets aan art. 3 EVRM.

De Verdragsluitende Staten zijn er immers in elk geval toe gehouden, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen: een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De wetgever heeft aangaande de ingevoerde wetwijziging daartoe overigens zelf verwezen naar de hoorplicht, art. 62 Vw. werd vervolgens ingevoerd die evenwel de bepaling bevat dat de betrokkene én in kennis moet gesteld worden van het hetgeen men overweegt te doen én daarna de mogelijkheid moet worden geboden alle relevante gegevens aan te voeren.

Echter dient de hoorplicht opgevat te worden in de zin dat het niet volstaat om gestandaardiseerde vragenlijsten te laten invullen door iemand anders in diens taal in plaats van door de betrokken partij zelf in een taal die deze zelf voldoende machtig is (de vermeldingen in de bestreden beslissing zijn daartoe dan ook niet correct nu verweerster beschikt over de stukken dat verzoeker de Nederlandse taal en zelfs het Latijns schrift onvoldoende machtig is, stuk 4).

De hoorplicht dient immers op een efficiënte wijze te worden ingevuld, met name in de zin dat deze afdoende is zodat men naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken. Dit betreft geen loutere formaliteit die op een draffe aan de hand van enkele standaardvragen op summiere wijze beantwoordt door een derde persoon in een taal die de betrokkene onvoldoende machtig is kan worden vervuld.

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. I-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. I-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging." (HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts aangaande art. 8 EVRM dat waar een wettelijke basis voorhanden zou zijn, een inmenging noodzakelijk zou kunnen worden geacht in een democratische samenleving doch overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, een aantal criteria werden geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten opnemen, met name de zgn. *Boultif/Üner* criteria (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141). In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71) werden daar nog twee overwegingen aan toegevoegd.

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

- de duur van het verblijf in het gastland;

- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;

- de nationaliteit van alle betrokkenen;

- de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen
- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst;
- de specifieke omstandigheden van de zaak;
- het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Al deze principes toegepast op verzoeker wijzen tot slot het onderstaande uit.

Aangaande de procedurele waarborgen in hoofde van verzoeker zoals voorzien door de hogere rechtsnormen dient, zoals hierboven aangehaald om in regel te zijn met art. 13 EVRM, nu in hoofde van verzoeker hogere rechtsnormen spelen en schendingen van zowel art. 8 EVRM als art. 3 EVRM door hem worden aangehaald, verzoeker te beschikken over een procedure die kan rekening houden met de elementen ex nunc en automatisch schorsende werking heeft, bovendien dient de hoorplicht op afdoende wijze te zijn ingevuld en heeft verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing geen toegang tot het volledig administratief dossier.

Er dient in deze vastgesteld te worden dat verzoeker werd uitgenodigd enkel en alleen om zijn stukken bij te brengen over het uitoefenen van het gezamenlijk ouderlijk gezag over een Belgisch kind en het voldoen aan zijn onderhoudsplicht ten aanzien van dit kind. Verzoeker heeft hierop tijdig de stavende stukken aangaande beide elementen aan verweerster overgemaakt.

Verweerster laat hierdoor echter uitschijnen dat zij enkel deze elementen wenste te bekomen, indien zij de stukken wilde over de volledige situatie vanaf aanvang van het verblijf van verzoeker in het geval zij daar dus niet zou over beschikken, dan zou deze vraag zo geformuleerd geweest zijn. Verzoeker kon er dus met recht en rede van uitgaan dat verweerster over alle andere stukken van voordien reeds beschikte.

Klaarblijkelijk heeft verweerster in toepassing van de nieuwe wet sinds de wetwijziging van het artikel 62 Vw. de gestandaardiseerde vragenlijst overgemaakt aan de instelling. Het is verweerster evenwel gekend dat verzoeker geen afdoende kennis heeft van het Nederlands om op de gestandaardiseerde Nederlandstalige lijst zelf een antwoord te formuleren (zie het behaalde niveau aangaande het Nederlands). Het formulier werd dan ook niet door hemzelf ingevuld. Dit kan gemakkelijk vastgesteld worden aan het handschrift die de luttele antwoorden heeft geformuleerd op de vragenlijst.

De instelling, die overigens tevens onder de verwerende partij, zijnde de Belgische Staat ressorteert, is er echter van op de hoogte dat verzoeker zich momenteel in een juridisch ondergeschikte positie ziet (zie ook de uiteenzetting die hieronder nog zal volgen), zodat de manier waarop in deze in de praktijk de hoorplicht is verlopen, geenszins in de regel is met art. 13 EVRM j. art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wanneer iemand die tot een instelling behoort die onder het geheel van verweerster zelf ressorteert zelf in de plaats van iemand anders summiere antwoorden gaat formuleren op een gestandaardiseerde lijst in het Nederlands schrift onmiddellijk na ontvangst van deze lijst waaromtrent verzoeker, die zich in een ondergeschikte positie bevindt, daarvoor het Nederlands onvoldoende machtig is en waarbij overigens iedereen in de instelling weet van heeft, maar dit toch niet gaat melden niettegenstaande zij tot hetzelfde overheidsapparaat behoren en verweerster daar dus kennis van zou moeten hebben nu de verwerende partij immers diezelfde Belgische Staat betreft (stuk 4 en stuk 5).

Bovendien werd op de koop toe reeds geoordeeld dat het louter formuleren van standaardvragen, los van de omstandigheden die gepaard gaan met huidig geval, niet tegemoetkomen aan hetgeen de hoorplicht verwacht.

Een voorbeeld is in dit dossier bijvoorbeeld tekenend nu de Belgische Staat (zijnde de FOD Justitie) eigenlijk perfect op de hoogte is van de gezondheidssituatie van verzoeker, maar vervolgens enkel klaarblijkelijk overeenkomstig de bestreden beslissing (gelet op het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van opstellen van het verzoekschrift aldus zoals reeds aangehaald geen toegang heeft tot het volledig administratief dossier en dient af te gaan op wat omtrent de ingevulde vragenlijst daaromtrent terloops staat beschreven in de bestreden beslissing zelf) gevraagd werd of er een ernstige ziekte bestaat die het reizen naar het herkomstland bemoeilijkt terwijl in het kader van art. 8 EVRM dit niet beperkend kan gesteld worden omtrent de mogelijkheid van terugkeer, maar elke gezondheidstoestand dient betrokken te worden in de belangenafweging, evenzeer als in het beoordelen van de “redenen van openbare orde”.

Door de vragenlijst op die wijze op te stellen, wordt zonder meer de indruk gewekt dat enkel bepaalde zaken zouden van tel zijn voor de beoordeling van een dossier.

In wezen, dient opgemerkt te worden dat de wetgever overigens zelf van oordeel was dat het werken met een gestandaardiseerde vragenlijst in feite niet volstaat, nu deze in art. 62 Vw. niet staat vermeld en daar wordt gewezen op het gegeven van voorafgaande (afdoende) informatieplicht én alle relevante elementen die van belang kunnen zijn.

De bewijslast van het voldoen aan de hoorplicht zoals dat wordt verwacht door het art. 13 EVRM j. art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ligt echter bij verweerster. Uit het arrest Boudjlida van het Europees Hof van Justitie blijkt immers dat een toetst dient te gebeuren of het in de praktijk doorgevoerde horen van een betrokkene rekening houdende met diens individuele situatie en omstandigheden in overeenstemming is met wat van de hoorplicht mag worden verwacht.

Het is dan ook aan verweerster om aan te tonen in huidig dossier dat de praktijk voor personen die verblijven in een instelling die ressorteert onder nota bene dezelfde verweerster (zijnde de Belgische Staat) en waar deze personen zonder meer in een ondergeschikte positie staan die niet te vergelijken valt met de positie waarin personen die niet van hun vrijheid zijn beroofd zich bevinden waarbij men in feite niet anders kon dan op de hoogte te zijn van de gezondheidstoestand, volstaat om tegemoet te komen aan wat van een afdoende hoorplicht wordt verwacht (door wie precies worden de vragenlijsten aldaar ingevuld?, op welk ogenblik en op welke manier?, hoe verloopt de procedure aldaar met betrekking tot de vragenlijsten?, wordt er aan de rechtsonderhorige op afdoende wijze kennis gegeven van de mogelijke wetsartikelen en alle daaruit voortvloeiende gevolgen waarop een eventuele beslissing kan gesteund worden zodat deze met kennis van zaken kennis kan nemen in een taal die hij of zij voldoende begrijpt van wat allemaal de relevante elementen kunnen zijn die hij/zij moet aanbrengen?, etc.).

Het is overigens onbegrijpelijk waarom de gezondheidstoestand van verzoeker niet betrokken geweest is (zie boven), nu verweerster (zijnde de Belgische Staat), hoe dan ook niet anders kon dan daar noties van te hebben. Te meer nu er niet de onmogelijkheid is voor verweerster om zelf bescheiden en inlichtingen te gaan opvragen, en zij dit trouwens ook doet (stuk 4), voor het nemen van een beslissing die een einde stelt aan een verblijf en dus in het kader van verwijdering nu dit in wezen zal inhouden dat verzoeker niet meer mag verblijven op het grondgebied (art. 74/8, tweede lid Vw.).

Dit daar gelaten dient op zijn minst te worden opgemerkt dat bovenstaande opmerkingen uitwijzen dat hoe de procedure in de praktijk verloopt voor personen die niet in vrijheid zijn en die zich sowieso in een moeilijke positie bevinden los van hun gezondheidstoestand niet op zorgvuldige wijze verloopt.

Gelet op het gegeven dat verweerster art. 44bis, §1 Vw. op verzoeker gaat toepassen, blijkt dit trouwens vooreerst niet van elk belang ontdaan bij het beoordelen van de “redenen van openbare orde”.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, 11 juni 2015, C-554-13).

Overeenkomstig art. 45 Vw. mag de bestreden beslissing echter niet gebaseerd zijn op enkel en alleen vroegere veroordelingen die enkel gehanteerd worden om een bestreden beslissing te nemen omdat het noodzakelijk wordt geacht voor algemene preventie.

In de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat gewezen wordt op een aantal voorgaande vermeldingen waaraan geen juridisch gevolg werd gegeven (waar deze vandaag komen, waar deze werden geconsulteerd, of deze wel allemaal betrekking hebben op verzoeker, of deze kloppen, etc. kan helemaal niet door verzoeker worden nagegaan, verzoeker heeft er geen kennis van en heeft er naar aanleiding van het opstellen van huidig verzoekschrift ook geen kennis van kunnen nemen nu het volledig administratief dossier hem onbekend is, zie boven), maar die evenwel in elk geval niet kunnen spelen in het doorslaggevend motief vermits verzoeker zijn verblijfsrecht nadien heeft bekomen.

Het is duidelijk dat verweerster de bestreden beslissing heeft genomen wegens de veroordeling in 2016 waarbij verweerster de bestreden beslissing enkel en alleen heeft genomen omdat zij bevreesd is dat verzoeker recidive zal plegen, aldus op algemeen preventieve grond, dit gelet op het oordeel destijds van de gerechtsdeskundige die verzoeker toerekeningsvatbaar heeft verklaard.

“Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie (...) Het risico op recidivisme valt, rekening houdende met uw persoonlijkheid, niet te onderschatten.” (stuk 1)

Verweerster haalt daarbij tot slot nog aan dat feitelijkheden ten aanzien van zijn ex-partner in dezelfde tijdspanne als waar de feiten die zich hebben afgespeeld die tot de bovenstaande veroordeling hebben geleid er op zouden wijzen dat verzoeker geen respect zou hebben voor de plaats van de vrouw die zij inneemt in onze waarden en normen waarbij zij het recht heeft een einde aan een relatie te maken.

Verweerster is evenwel, ditmaal onbetwistbaar, op de hoogte van de vonnissen tussen verzoeker en de moeder van zijn kind die destijds een einde heeft gemaakt aan hun relatie, waaruit blijkt dat er helemaal geen problemen zijn in de verstandhouding tussen verzoeker en deze dame, meer nog, men deelt het ouderlijk gezag, zodanig dat het argument van verweerster dan ook duidelijk wordt tegengesproken door de inhoud van deze stukken, waarbij aldus de materiële motivering enerzijds niet lijkt te kloppen, doch anderzijds er dient opgemerkt te worden dat inderdaad de bestreden beslissing om de preventie draait hetgeen op zich in tegenspraak is met art. 45 Vw.

Gelet het gegeven dat verweerster zich daartoe enkel en alleen steunt op de bevindingen van de gerechtsdeskundige tijdens de strafrechtelijke procedure, is het minstens niet zorgvuldig dat geen rekening kon worden gehouden met het feit dat dezelfde overheid weet heeft van zaken die naderhand binnen haar eigen instellingen werden opgemerkt (stuk 5) die van invloed konden geweest zijn op deze beoordeling, en die naderhand de bevindingen van de aangestelde deskundige enigszins lijken tegen te spreken, minstens heden anders liggen.

Zo werd door de overheid zelf opgemerkt dat de psychische gezondheidstoestand van verzoeker anders was, met name dat verzoeker daadwerkelijk aan een psychische toestand leed die wel behandeld kon worden echter, verzoeker had voordien nooit een behandeling genoten.

Verzoeker staat dan ook sinds de diagnose onder behandeling met clopixol en volgt deze ook op, verzoeker wordt opgevolgd door de psychiater dokter Loyens (stuk 5). Daar gelaten de invloed op de beoordeling, dient tevens gewezen op de situatie van personen met psychiatrische aandoeningen in Marokko hetgeen een situatie is regelrecht in strijd met art. 3 EVRM:

« Maladies infectieuses, odeurs nauséabondes, rongeurs nuisibles... le quotidien des patients internés à l'hôpital psychiatrique Ar-razi de Berrechid est préoccupant (...) "Toutefois les chambres étaient désuètes. Empestant l'urine, les lits étaient vieux, rouillés et cassés. Les patients s'allongeaient sur des matelas extrêmement sales, minces et poreux. Quand ils ne dormaient pas par terre. Les couvertures, quand il y en avait assez, étaient malheureusement dans le même état. Il y avait encore beaucoup de problèmes", décrit-elle.

"Le problème de la plupart des malades de Berrechid est plus social que médical. Nous sommes contraints de garder des patients qui ont été abandonnés. Cela prive d'autres patients qui ont besoin d'être admis", argumente Mustapha Salih, directeur d'Ar-razi (...) Les centres de proximité sont

discriminatoires. Les conditions d'admission des patients y sont ambiguës. Le paradoxe, c'est que pour y être suivis, les malades ne doivent pas présenter de trouble mental grave". » (stuk 6).

"Obsolescence and lack of harmonization of the law related to mental illness and related laws; Insufficient and inadequate structures in terms of geographical distribution, architecture, equipment...; Non-compliance of these structures with the standards and requirements of security and surveillance; Big shortage of medical and paramedical staff and inadequate training and continuing education; Lack of necessary profiles in psychiatry such as educators, clinical psychologists, general practitioners, occupational therapists, art therapists, social assistants...; Poor quality of medical and non-medical services provided to psychiatry service users and poor living conditions during hospitalization; Unavailability of new generations of drugs that are more effective and have fewer side effects; General stigmatization of patients and even their caregivers;" (stuk 6).

"Morocco suffers from a critical shortage of psychiatrists and mental health workers in the public sector. In total, there are only 197 psychiatrists in the country, representing an average of 0.63 psychiatrists per 100,000 inhabitants, compared with the world average of 3.66 psychiatrists per 100,000 inhabitants. Mental health facilities in Morocco are not equipped with sufficient infrastructure and human capital to meet the soaring demand for care of the mentally or psychologically ill, leaving patients to face delays in accessing treatment." (stuk 6)

Enerzijds is er het gegeven dat indien de hoorplicht afdoende was doorgevoerd, dit de beslissing mogelijks kon hebben beïnvloed, anderzijds evenwel kan indien verweerster aanvoert dat zij dit wel afdoende zou zijn geweest en zij geen kennis heeft gekregen daarvan, er niet aan voorbij gegaan worden dat het duidelijk blijkt dat de Belgische Staat kennis moest hebben, of moest kunnen hebben gehad, van dit gegeven en verweerster nu éénmaal nog steeds "de Belgische Staat" is, zodat er een onzorgvuldigheid is opgetreden.

Immers, de bijzondere omstandigheden zijn niet zonder belang zoals zelf door verweerster aangegeven:

"Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25)

In elk geval merkt verzoeker op dat dit gegeven pertinent is in het licht van de bestreden beslissing alsook in het licht van art. 8 EVRM zowel als art. 3 EVRM en verwijst verzoeker naar een mogelijke schending van art. 13 EVRM nu indien uitgegaan wordt van het tegenovergestelde, daaruit volgt dat verzoeker ook lopende deze procedure in de huidige stand van de interne wetgeving geen mogelijkheid zou hebben de actuele situatie aan te halen en in rekening te laten brengen.

Te meer nu dit op de koop toe mee dient te tellen in de toetsingscriteria van art. 8 EVRM en er zich eveneens een schending kan voordoen van art. 3 EVRM, zowel als van de interne wetgeving in het door verweerster toegepaste art. 44bis Vw en dit op grond minstens het criterium van de specifieke omstandigheden van de zaak.

In dezelfde zin kan omtrent de toetsingscriteria tot slot worden opgemerkt dat de ernst van de moeilijkheden die de betrokken moeder van het Belgisch kind zal ondervinden, de daadwerkelijkheid van het gezinsleven met het Belgisch minderjarig kind, het belang van het kind en de ernst van de moeilijkheden die dit kind zou ondervinden en de banden in het gastland niet of op verkeerde wijze werden beoordeeld.

Tot slot voorziet de door verweerster toegepaste interne regelgeving (art. 44bis Vw.) dat de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er bindingen zijn met het land van oorsprong in rekening dienen te worden gebracht. Wat betreft de gezondheidstoestand kan verzoeker verwijzen naar de uitgebreide uiteenzetting hierboven. Wat betreft de overige factoren kan verzoeker wijzen op onderstaande uiteenzetting, gegevens die blijken uit de vonnissen (zie onder) en die betrekking hebben op de sociale en economische toestand (inkomsten verzoeker uit het verleden, voorziene begeleiding, woonst verzoeker, etc.) blijken niet verwerkt te zijn geweest in de bestreden beslissing.

Omtrent de toetsingscriteria van art. 8 EVRM maakt de bestreden beslissing melding van:

“Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon leek beperkt tot financiële tussenkomst en telefonisch contact (...) hetgeen erop wijst dat het ouderlijk gezag problematisch werd (...) en er voor deze kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in het land van herkomst (...) Het contact met uw zoon kan ook onderhouden worden middels periodieke reizen naar een plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatietechnieken.”

Zodoende wordt de ernst van de moeilijkheden die de moeder van het Belgisch kind zowel als het Belgisch kind gaan ondervinden indien zij zouden moeten gaan reizen om vader te bezoeken in deze niet beoordeeld niettegenstaande dit een verplicht toetsingscriterium is.

Niettegenstaande dient verweerster te beschikken over uitgebreide informatie daaromtrent nu zij in het overzicht van de feiten reeds wijst naar minstens twee vonnissen waarin melding wordt gemaakt van de overige tussenvonnissen zodoende dat het in het kader van de zorgvuldigheidsplicht wordt verwacht dat vooraleer een dergelijke ingrijpende beslissing wordt genomen, verweerster zelf deze nog zou doen laten overleggen, moest zij bij haar voorbereiding tot de vaststelling zijn gekomen dat zij niet van alles over een integrale kopie zou beschikken.

Zo blijkt uit het laatste vonnis waar verweerster onder meer melding van maakt, dat er een minnelijke regeling werd overeengekomen op 8 februari 2013, dat daarna tussenvonnissen zijn gevolgd ter evaluatie op 8 augustus 2013, 10 januari 2014, 27 juni 2014, 7 mei 2015.

Dat daaruit minstens blijkt dat een bezoekregeling via het CAW liep waar partijen lang op hebben moeten wachten gezien de wachtlijst, moeder over beperkte financiële middelen beschikt gezien zij op werkloosheid staat, partijen het gezamenlijk ouderlijk gezag hebben over Brahim.

Zodat daaruit niet blijkt hoe het haalbaar zou zijn dat men vader zou gaan opzoeken in een ander land, minstens dat de overweging niet blijkt uit de bestreden beslissing daartoe rekening houdende met bovenstaande gegevens die verweerster kende, minstens kon of diende te kennen.

En daaruit evenmin blijkt hoe verweerster tot de vaststelling zou komen dat het ouderlijk gezag problematisch zou zijn nu partijen het gemeenschappelijk ouderlijk gezag hebben over Brahim hetgeen veronderstelt dat men communiceert over belangrijke beslissingen inzake Brahim en daartoe samen de beslissingen neemt.

Gezien het hier gaat over een ouder die het ouderlijk gezag heeft over een Belgisch minderjarig kind, blijkt ook niet uit de bestreden beslissing nu dit verkeerd in rekening werd gebracht, hoe dit niet tot ernstige, onoverkomelijke moeilijkheden zal kunnen aanleiding geven nu dit wel zo zal zijn.

Het Hof benadrukt dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen rekening houdende met de daartoe vooropgestelde criteria van het Hof (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

Gelet op al deze bovenstaande gegevens, dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd.”

3.3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 44bis, §1 en artikel 45 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 3, 8 en 13 EVRM ;*
- de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG ;*

- de hoorplicht ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij meent over een van rechtswege schorsend beroep in volle rechtsmacht te moeten kunnen beschikken, gelet op de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat artikel 39/79, §3 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet voorziet in een van rechtswege schorsend beroep voor de verzoekende partij, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij andermaal gericht is tegen de wet zelf en niet tegen de bestreden beslissing, terwijl hoger reeds werd aangevoerd dat dergelijke kritiek niet op ontvankelijke wijze voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden geformuleerd (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien laat verweerder gelden dat het recht op een daadwerkelijk beroep zoals omschreven in artikel 47 van het Europees Handvest, met toepassing van artikel 52, lid 3 van dit Handvest moet worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft.

Terwijl het bij artikel 13 EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van een bepaling van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, “gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep” (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van verdragsbepaling van het EVRM aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Derhalve veronderstelt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven die worden ontwikkeld in het licht van - in casu – artikelen 3 en 8 van het EVRM, door een rechterlijke instantie mogelijk maakt.

Evenwel dient voor de beoordeling van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die wordt aangevoerd, een risico bestaat dat artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te zijnen aanzien zou kunnen worden geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt (zie met name Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/82 §4, tweede lid e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aan onderhavige procedure is een schorsende werking verbonden overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, terwijl de wetgever expliciet heeft voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een nauwgezet en zorgvuldig onderzoek dient over te gaan van de voorgelegde bewijsstukken, inzonderheid indien er een schending van een absoluut grondrecht zoals artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (artikel 39/82, §4, 4e lid van de wet).

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, immers slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Stella Josef t. België van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen, ingevolge de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”.

De nieuwe bepaling van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij voert verder aan dat de hoorplicht zou zijn geschonden, doordat haar enkel een gestandaardiseerde vragenlijst werd voorgelegd in een taal die zij zelf onvoldoende machtig is. De verzoekende partij meent dat zij niet naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken. De verzoekende partij verwijst in dit kader tevens naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft echter meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontnemen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11

december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift laat uitschijnen, zijn de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat de verzoekende partij de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als algemeen rechtsbeginsel niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 01.09.2017 uitdrukkelijk op de hoogte werd gesteld van het feit dat werd overwogen om haar verblijfsrecht te beëindigen, waarbij haar - conform artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om alle relevante elementen aan te voeren, dewelke het nemen van een beëindigingsbeslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vervolgens werd door de verzoekende partij een vragenlijst ingevuld, dewelke -en zulks is niet betwist- met behulp van een migratiebegeleider kon worden ingevuld, zodat allerm minst aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij in het kader van deze vragenlijst niet daadwerkelijk en naar behoren haar standpunt kenbaar kon maken.

Integendeel blijkt uit het inleidend verzoekschrift dat zij zich uitsluitend beperkt tot algemeen theoretische kritiek nopens de draagwijdte van de hoorplicht, zonder op enigerlei wijze aannemelijk te maken dat bepaalde cruciale informatie niet zou zijn vermeld, dan wel niet mee in overweging zou zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Concreet werd door de verzoekende partij volgende informatie overgemaakt, in het kader van het hoorrecht ex artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet:

- moedertaal Arabisch, maar kan Nederlands en Frans lezen en schrijven ;
- sinds 2008 in België ;
- in het bezit van een F-kaart, dewelke bij de directie van de gevangenis ligt ;
- geen medische aandoening dewelke verhindert om te reizen ,
- geen duurzame relatie in België;
- minderjarige zoon is woonachtig bij de moeder in Oostende ;
- enkel telefonisch contact met de zoon ;
- geen andere familieleden in België ;
- niet gehuwd, geen duurzame relatie ;
- enig kind en de ouders zijn reeds overleden ;
- Nederlandse les gevolg gedurende een jaar ;
- regelmatig in het zwart gewerkt ;
- op de reguliere arbeidsmarkt werk gezocht, maar niet gevonden ;
- geen sollicitatiebrieven beschikbaar dewelke de zoektocht naar werk kunnen staven ;
- in Marokko nooit gewerkt ;
- dat zij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat ze daar geen familie meer heeft ;

- dat zij in België wenst te blijven omwille van haar zoon ;

- ...

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing vervolgens wordt opgemerkt dat een hulpverlener nadien nog bijkomende documenten ter ondersteuning van het dossier heeft overgemaakt, dewelke eveneens in overweging werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, alsook rekening houdend met het feit dat uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening is gehouden met alle elementen dewelke de specifieke situatie van de verzoekende partij kenmerken, mist de kritiek van de verzoekende partij sowieso grondslag, daar waar zij voorhoudt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar individuele situatie, doordat de hoorplicht niet op deugdelijke wijze zou zijn nageleefd.

Verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen administratieve beslissing leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In de mate de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat de gezondheidstoestand niet betrokken zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing, kan verweerder enkel opmerken dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij geen gezondheidsproblemen heeft, dewelke een terugkeer naar het land van herkomst zouden kunnen verhinderen.

Bijgevolg rijst de vraag in welke mate de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nog meer rekening had moeten houden met de gezondheidstoestand, dewelke uitdrukkelijk aan bod is gekomen in de motieven van de bestreden beslissing.

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de noodzaak naar bijkomend onderzoek zich stelt, indien de betrokken vreemdeling -zoals de verzoekende partij in casu – zelf verklaart dat er geen sprake is van gezondheidsproblemen.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij op heden psychiatrische behandeling volgt, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard geen rekening kan houden met elementen, dewelke pas na het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt.

Terwijl hoe dan ook kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verzoekende partij voert verder nog aan dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat een beslissing tot beëindiging van verblijf niet louter mag gebaseerd zijn op een vroegere veroordeling en evenmin mag ingegeven zijn door algemene redenen van preventie.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet stipuleert inderdaad het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel onomstotelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening werd gehouden met het individuele gedrag van de verzoekende partij, om vervolgens op kennelijk redelijke wijze te besluiten dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele én voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De bestreden beslissing maakt in dit kader uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Verweerder laat gelden dat niet ernstig kan worden betwist dat uit voormelde omstandige overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging blijkt dat op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de mate waarin de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor de openbare orde uitmaakt, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris zich allerm minst beperkte tot een eenvoudige verwijzing naar een eerdere veroordeling.

Er is geen sprake van algemene preventieve gronden, nu uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke specifieke redenen het risico op recidive in hoofde van de verzoekende partij erg hoog moet worden ingeschat. Het is hierbij allerm minst kennelijk onredelijk -integendeel zelfs héél zorgvuldig- van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het oordeel van de rechtspsychiater mee in overweging te nemen.

Zelfs indien er op heden geen problemen (meer) zouden bestaan in de verstandhouding tussen de verzoekende partij en haar voormalige partner (moeder van het kind), dan nog doet zulks op geen enkele wijze afbreuk aan de gedegen vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij, gelet op haar agressieve ingesteldheid, het feit dat zij geen controle lijkt te hebben over haar agressie, de diepgewortelde seksuele frustratie, het alcoholmisbruik, het absolute gebrek aan empathie/schuldinzicht/berouw, terecht heeft besloten dat het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde dient te worden beëindigd.

Verweerder beklemtoont dat voormelde overwegingen niet dienstig anders kunnen worden uitgelegd als zijnde een erg concrete motivering nopens het specifieke geval van de verzoekende partij, los van algemene redenen van preventie.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin er bindingen zijn met het land van herkomst.

Dienaangaande kan verweerder enkel opmerken dat al deze elementen wel degelijk aan bod komen in de motieven van de bestreden beslissing, zodat niet ernstig kan worden voorgehouden dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met de verzoekende partij haar individuele situatie.

De verzoekende partij beroept zich tot slot nog op een schending van artikel 8 EVRM, bepaling die luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling door haar gedrag geacht moet worden een werkelijke, actuele én voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Terwijl artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet in essentie betrekking heeft op de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen, alsook door te verhinderen dat een vreemdeling in de toekomst (opnieuw) de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang zal brengen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar minderjarige kind. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen:

“Van eind 2009 tot ergens in 2010 had u een lat relatie met de Belgische S. S. (geboren op (...) 1963, RRN° xxx). Deze relatie werd beëindigd zoals hierboven beschreven.

U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op (...) 1982, RRN°xxxxx). Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op 08.02.2012, RRN°xxxxx).

Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het oud3rlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.

Uit het vonnis van de Familierechtbank te Veurne d.d. 03.03.2016 blijkt dat u, in afwachting van uw invrijheidsstelling, een niet afdwingbaar omgangsrecht met uw zoon heeft die u een maal per maand mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis waarbij zijn moeder instaat voor vervoer.

Uit hetzelfde vonnis blijkt dat uw zoon u niet kent, reden waarom aanvankelijk (bij tussen vonnis van 27.06.2014) contactherstel door het CAW werd opgelegd. Dit contactherstel werd ten gevolge van uw detentie stopgezet.

Uit niets blijkt dal u voor uw detentie die een aanvang nam op 05.12.2014 een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon. Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon lijkt beperkt tot een financiële tussenkomst en telefonisch contact.

Uit dit alles kan afgeleid worden dat de relatie met uw zoon niet bijzonder hecht is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel beslaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk).

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Het contact met uw zoon kan ook onderhouden worden middels (begeleide) periodieke reizen naar de plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatiemiddelen.”

Uit voorgaande motieven blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening werd gehouden met de mate waarin de verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, waarna even werd vastgesteld dat artikel 8 EVRM er niet aan in de weg staat dat tot de beëindiging van verblijf wordt besloten.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, nu de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat zij zich niet zou kunnen laten opzoeken door haar zoon in het land van herkomst, dan wel dat geen nauw contact zou kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiekanalen.

In dezelfde zin kan worden opgemerkt dat de moderne communicatiekanalen het de verzoekende partij en de moeder van het kind in staat stellen om te communiceren over belangrijke beslissingen met betrekking tot het gemeenschappelijke kind, dit in het kader van de gemeenschappelijke uitoefening van het ouderlijk gezag.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot beëindiging van verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan dat er geen sprake is van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij voert ook aan dat hij niet of niet behoorlijk werd gehoord, wat een schending inhoudt van artikel 41 van het Handvest. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 44**bis** en 45 van de vreemdelingenwet

3.3.3.2. Verzoeker voert aan dat huidig beroep geen schorsende werking heeft en dat er geen *ex nunc* beoordeling mogelijk is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wat meebrengt dat er geen sprake is van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest.

Er wordt opgemerkt dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Door de tenuitvoerlegging van huidige bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd en bevindt hij zich op illegale wijze op het grondgebied. Waar verzoeker in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert dat hij niet verzorgd kan worden voor zijn aandoening in Marokko en dat zijn zoon van hem gescheiden wordt en moeilijk naar Marokko kan gaan, wordt opgemerkt dat zijn grieven in dit verband betrekking hebben op de situatie waarin hij zich in Marokko zou bevinden. De bestreden beslissing heeft dit niet tot gevolg. Verzoeker verblijft nog steeds in België in de gevangenis. Verzoekers uiteenzetting betreft de hypothese waarin hem een verwijderingsmaatregel zou worden gegeven. Dit is *in casu* (nog) niet het geval. Verzoeker beschikt echter wel over de volgende waarborgen.

In het geval aan verzoeker een verwijderingsmaatregel wordt ter kennis gebracht, en de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel zou imminent zijn, dan kan verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen van deze verwijderingsmaatregel en terzelfdertijd een vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Deze voorlopige maatregelen houden in dat een eerder ingediende vordering tot

schorsing, zoals *in casu* van de huidige bestreden beslissing, zo snel mogelijk wordt behandeld. Verzoeker heeft inmiddels overeenkomstig artikel 39/83 en 39/85, § 3, van de vreemdelingenwet de garantie dat de verwijderingsmaatregel niet zal worden ten uitvoer gelegd. Bijgevolg zijn, indien tijdig ingediend, deze vorderingen schorsend en zal verzoeker niet van het grondgebied verwijderd worden vooraleer over deze vorderingen en de daarin vervatte grieven, een uitspraak is gedaan.

Bijgevolg had verzoeker de mogelijkheid om het beroep tegen de huidige bestreden beslissing schorsend te maken.

Artikel 39/85, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet schrijft voor dat in het geval van ontvankelijk ingediende voorlopige maatregelen, er een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek wordt gedaan van alle bewijsstukken die worden voorgelegd aan de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken, en inzonderheid van deze die van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de vreemdeling zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Bijgevolg blijkt hieruit dat een *ex nunc* beoordeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM mogelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar de prejudiciële vraag die gesteld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017, wordt opgemerkt dat deze prejudiciële vraag het voorwerp betreft van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zoals hierboven geschetst, heeft of had verzoeker de mogelijkheid om huidig beroep schorsend te maken op het ogenblik waarop hij het voorwerp zou uitmaken van een verwijderingsmaatregel die imminent is, los van de problematiek die het voorwerp uitmaakt van deze prejudiciële vraag.

Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Verzoeker verwijst naar de hoorplicht en het recht op toegang tot het dossier, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

3.3.3.3.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 16 april 2017 aan verzoeker werd meegedeeld dat zijn verblijfssituatie in onderzoek is en dat hij bewijzen kan voorleggen inzake het uitoefenen van het ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind, dat verzoeker werd gehoord op 1 september 2017 en dat hij op 8 september 2017 een stukkenbundel voorlegde. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij stukken heeft kunnen neerleggen.

Verzoeker voert aan dat de hoorplicht opgevat moet worden in de zin dat het niet volstaat om gestandaardiseerde vragenlijsten te laten invullen door iemand anders in diens taal in plaats van door de betrokken partij zelf in een taal die deze zelf voldoende machtig is.

Uit de vragenlijst die werd ingevuld op 1 september 2017 blijkt dat verzoeker een antwoord heeft kunnen formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Deze vragen betroffen de tijdsduur van zijn verblijf in België, of hij in het bezit is van verblijfsdocumenten, of hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert om te reizen of zijn land van herkomst binnen te reizen (er wordt gevraagd naar welke ziekte en er mogen stukken voorgelegd worden), wat zijn woonplaats was voor zijn gevangenisstraf, of hij gehuwd is of een duurzame relatie heeft in België, of hij familie in België heeft, of hij minderjarige kinderen in België heeft, waar deze verblijven, of er een vonnis is inzake het ouderlijk gezag, bewijs van het betalen van alimentatie, of verzoeker gehuwd is of een duurzame relatie heeft in Marokko, of hij familie heeft in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, of hij minderjarige kinderen heeft in Marokko of in een ander land dan België, of hij in België naar school is gegaan, of hij een diploma heeft, of hij een professionele vorming heeft gevolgd, wat zijn beroepsloopbaan is, of hij al in België gewerkt heeft (hij mag stukken in dat verband voorleggen) of verzoeker al gewerkt heeft in zijn land van herkomst of elders dan in België, of hij al opgesloten is of veroordeeld elders dan in België, of hij redenen heeft waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst en zo ja, dewelke.

Verzoeker heeft deze vragen beantwoord en toont niet aan dat hij deze vragen niet zou begrepen hebben of verkeerd zou hebben beantwoord. Dat hij deze vragen heeft beantwoord met behulp van een migratie-ambtenaar, brengt niet mee dat hij op onzorgvuldige wijze zou zijn gehoord, integendeel, het toont de bekommernis aan van de horende overheid dat verzoeker de vragen goed begrijpt.

In de bestreden beslissing wordt omstandig weergegeven wat verzoeker geantwoord heeft op deze vragen.

Waar verzoeker *in fine* van het middel erop wijst dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat hij het ouderlijk gezag heeft over een Belgisch kind en dat dit verkeerd in rekening werd gebracht, wordt opgemerkt dat dit als volgt wordt vermeld in de bestreden beslissing:

“Op 08.09.2017 stuurde een hulpverlener ‘Trajectbegeleiding Justitieel Welzijnswerk’ nog volgende documenten door ter ondersteuning van uw dossier: 2 deelcertificaten van het Centrum Basis Educatie waarin vermeld wordt dat u 60 lestijden heb doorlopen voor de lessen Nederlands 2de taal (07.11.2013) en voor de lessen Basiseducatie (25.11.2014); een trajectoverzicht van de VDAB (van 16.04.2012 tot 17.04.2015); het vonnis van de Rechtbank van 1ste Aanleg d.d. 03.03.2016 i.v.m. het hoederecht van uw zoon en het bewijs van betaling aan de Dienst Alimentatie Vorderingen; uw toestemming voor de overmaking van de documenten.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het vonnis inzake het hoederecht van verzoekers zoon en van het feit dat verzoeker onderhoudsgeld betaalt voor het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat betwist wordt dat verzoeker het ouderlijk gezag over de zoon deelt met de moeder van het kind. Ook het contactherstel via het CAW wordt vermeld in de bestreden beslissing, evenals het feit dat dit werd stopgezet vanwege verzoekers detentie en dat er een niet afdwingbaar omgangsrecht is met de zoon die hem één maal per maand mag bezoeken in de gevangenis tijdens de kinderbezoeken.

3.3.3.3.2. In het verzoekschrift haalt verzoeker als ander element dat hij had willen aanvoeren in het kader van het hoorrecht aan dat elke gezondheidstoestand belangrijk is en dat dit ruimer is dan enkel het vragen of verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte die het reizen naar het herkomstland bemoeilijkt. Verzoeker wijst erop dat hij momenteel in behandeling is bij een psychiater, dat hij een gediagnosticeerde aandoening heeft en daarvoor medicatie neemt.

Uit de bijlagen bij het verzoekschrift (stuk 5) blijkt dat verzoeker in de gevangenis van 22 december 2016 tot 2 maart 2017 werd opgevolgd door een psychiatrisch verpleegkundige en een arts en dat hij medicatie (clopixol) toegediend kreeg. Deze informatie betreft een periode voor het nemen van de bestreden beslissing maar blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker stelt enerzijds dat hij de kans had moeten krijgen om deze informatie mee te delen maar dat hem enkel de vraag werd gesteld naar een ziekte die het reizen naar het herkomstland bemoeilijkt. Hij meent dat, had hij deze informatie kunnen geven, dit de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Anderzijds stelt verzoeker dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte moest zijn van deze informatie omdat de verwerende partij “*de Belgische Staat*” is en zij moet weten wat in de gevangenis gebeurt.

Er wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat het medisch dossier van verzoeker, dat in de gevangenis wordt bijgehouden, zich niet in het administratief dossier bevindt, getuigt van respect voor de privacy

van verzoeker en voor de wetgeving inzake de patiëntenrechten. Omdat de verwerende partij niet op de hoogte kon zijn van bepaalde informatie, werd daarom aan verzoeker tijdens zijn gehoor op 1 september 2017 uitdrukkelijk de vraag gesteld of hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert om te reizen of zijn land van herkomst binnen te reizen (er werd gevraagd naar welke ziekte en er mochten stukken voorgelegd worden). Hoewel verzoeker nu beweert te lijden aan een gediagnosticeerde aandoening waarvan de behandeling in Marokko ernstig te wensen overlaat, heeft hij deze aandoening niet vermeld tijdens het gehoor op 1 september 2017. De informatie die verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt, bevat geen diagnose en betreft geen medisch attest. Het betreft een overzicht van de data waarop verzoeker werd bezocht door de psychiatrisch verpleegkundige of door een arts en de data waarop het medicijn clopixol werd toegediend, tussen 22 december 2016 en 2 maart 2017. Verzoeker verduidelijkt in huidig verzoekschrift niet welke diagnose werd gesteld en of zijn aandoening inmiddels genezen is, gezien de informatie stopt na 2 maart 2017 en de bestreden beslissing dateert van 15 maart 2018.

Gelet op de beperkte verduidelijking van wat verzoeker nog had willen meedelen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* niet aantoonbaar dat het gehoor op 1 september 2017 op onregelmatige of onzorgvuldige wijze plaatsvond of dat het meedelen van deze informatie tot een andere beslissing had kunnen leiden of de strekking van huidige beslissing had kunnen beïnvloeden.

3.3.3.3.3. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker regelmatig gehoord is, toont verzoeker geen schending aan van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest.

Verzoeker voert in het kader van artikel 41 van het Handvest ook aan dat hij geen toegang had tot het administratief dossier.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken steeds inzage kon vragen in zijn dossier, maar dat nergens uit blijkt dat hij dit gedaan heeft. Tevens kon verzoeker inzage vragen in het administratief dossier bij de Raad, en kon hij desgevallend middelen formuleren die hij pas kon aanvoeren na inzage van het administratief dossier. Ook hier blijkt niet dat verzoeker dit zou gedaan hebben. Verzoeker beperkt zich dus tot een theoretisch betoog waarbij hij geen concrete schending van artikel 41 van het Handvest aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarvan de aangevoerde bepalingen reeds zijn omgezet in Belgische wetgeving, of van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet..

3.3.3.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De Raad merkt in dit verband op dat het kind *in casu* de Belgische nationaliteit bezit en dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de ouder met vreemde nationaliteit.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij

falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker een Belgische minderjarige zoon heeft met wie hij een bij vonnis vastgesteld niet afdwingbaar omgangsrecht heeft (één maal per maand kinderbezoek in de gevangenis). Er wordt niet ontkend dat de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci/Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoeker in de beoordeling wordt betrokken, waarbij wordt vastgesteld:

“Van eind 2009 tot ergens in 2010 had u een lat relatie met de Belgische S.S. (geboren op (...), RRN° xxxxx). Deze relatie werd beëindigd zoals hierboven beschreven.

U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op (...), RRN° xxxxx) Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op ...2012, RRN° xxxxx).

Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.

Uit het vonnis van de Familierechtbank te Veurne d.d. 03.03.2016 blijkt dat u, in afwachting van uw invrijheidsstelling, een niet afdwingbaar omgangsrecht met uw zoon heeft die u een maal per maand mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis waarbij zijn moeder instaat voor vervoer.

Uit hetzelfde vonnis blijkt dat uw zoon u niet kent, reden waarom aanvankelijk (bij tussen vonnis van 27.06.2014) contactherstel door het CAW werd opgelegd. Dit contactherstel werd ten gevolge van uw detentie stopgezet.

Uit niets blijkt dat u voor uw detentie die een aanvang nam op 05.12.2014 een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon, Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon lijkt beperkt tot een financiële tussenkomst en telefonisch contact, Uit dit alles kan afgeleid worden dat de relatie met uw zoon niet bijzonder hecht is.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met de omstandigheid dat verzoeker geen relatie meer heeft met de moeder van zijn kind, dat zijn kind hem niet kent, dat er daarom bij vonnis een contactherstel werd opgelegd maar dat dit contactherstel als gevolg van verzoekers detentie werd stopgezet, dat er momenteel een niet afdwingbaar omgangsrecht is met zijn zoon die hem éénmaal per maand in de gevangenis mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de relatie met zijn Belgische zoon niet bijzonder hecht is. Verzoeker brengt geen tegenbewijs aan.

In de bestreden beslissing wordt vervolgd:

“Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk). Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een Inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden. Het contact met uw zoon kan ook onderhouden worden middels (begeleide) periodieke reizen naar de plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatiemiddelen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in rekening brengt dat verzoeker, in wiens verband reeds werd vastgesteld dat de band met zijn zoon niet bijzonder hecht is, niet samenwoonde of samenwoont met zijn zoon en dat contact mogelijk blijft via internet en telefoon of middels periodieke reizen. Vervolgens wordt benadrukt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen.

Verzoeker wijst in het middel op de *“ernst van de moeilijkheden”* die de moeder en het kind zouden ondervinden indien zij moeten reizen om verzoeker te bezoeken. Vooreerst wordt in dit verband herhaald dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de band van verzoeker met het kind niet bijzonder hecht is en vervolgens moet worden opgemerkt dat verzoeker niet verduidelijkt waaruit deze *“moeilijkheden”* om te reizen naar de toekomstige verblijfplaats van verzoeker zouden bestaan. Deze niet verduidelijkte omstandigheid doet bijgevolg geen afbreuk aan de hierboven weergegeven belangenafweging, waarin alle nuttige elementen werden betrokken.

Verzoeker benadrukt ook dat zowel hij als de moeder het ouderlijk gezag hebben en dat dit meebrengt dat ze moeten communiceren over beslissingen inzake het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de mogelijkheid van communicatie wel degelijk in rekening brengt, met name door te verwijzen naar contact via telefoon en internet. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker ook het ouderlijk gezag heeft over dit kind, doet geen afbreuk aan de inhoud van de belangenafweging, die niet kennelijk onredelijk is, zoals hierboven vastgesteld en waarvan verzoeker niet aantoonde dat ze steunt op een foutieve feitenvinding.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van het betrokken kind. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij het belang en welzijn van verzoekers kind *in casu* onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

Vervolgens worden in de bestreden beslissing ook de banden die verzoeker met België heeft, onderzocht:

“Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

(...)

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u, volgens onze gegevens, slechts twee dagen tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt. U beweert meermaals onofficieel tewerkgesteld geweest te zijn. Niet aangegeven arbeid of zwartwerk is strafbaar en schaadt het economisch en sociaal stelsel. De sporadische officiële en niet officiële tewerkstellingen; zijn niet van dien aard om te spreken van een economische binding met België.

U heeft niet meer gewerkt sinds 08.08.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstigere redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven.

Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn minderjarige zoon heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker en zijn kind kenmerken, in overweging genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker en van het kind, niet opwegen tegen de “vrijwaring van de openbare orde” (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.4.2. Verzoeker verwijst naar de “*Boultif/Üner*”-criteria gehanteerd in de rechtspraak van het EHRM en benadrukt dat met deze criteria rekening moet worden gehouden in een billijke belangenafweging. Hij meent dat dit niet gebeurd is.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met deze criteria rekening werd gehouden:

- de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf:

“Op 26.06.2014 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Brugge u tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging; aan belaging; aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan mondelinge bedreiging, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen; aan woonstschennis met braak, Inklimming of valse sleutels. Feiten gepleegd tussen 28.07.2010 en 08.02.2011.”

“Op 18.05.2016 veroordeelde het Hof van Beroep te Gent u tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging om opzettelijk en met het oogmerk om te doden en met voorgedachten rade, te doden; aan poging om opzettelijk en met het oogmerk om te doden, te doden; aan opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen door gebaren of zinnebeelden. Feiten gepleegd tussen 15.09.2014 en 4.12.2014.”

“Van bij de aanvang van uw aanwezigheid in België heeft u zich misdragen. De politie van Oostende heeft u niet minder dan driemaal op verboden havengebied gevonden met de intentie om illegaal naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. Er werden meerder PV's opgesteld uit hoofde van diefstal, een vechtpartij, verdachte handelingen in de prostitutiebuurt, exhibitionisme en verstoring van de openbare orde. U gaf aan de politie meermaals een valse identiteit op, beweerde minderjarig en van Algerijnse afkomst te zijn. Later zal blijken dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft, E. A. M. heet en geboren bent

op 24.07.1986. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat.

De feiten die leiden tot uw veroordeling d.d.26.06.2014 zijn het gevolg van het gegeven dat uw toenmalige partner haar relatie met u wenste te beëindigen.

Uit het vonnis van 26.06.2014 blijkt dat u uw ex-partner tussen 28.07.2010 tot en met 8.02.2011 meermaals mondeling heeft bedreigd, opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht, dat u haar woning bent binnengedrongen, dat u met geweld en bedreiging haar huissleutels, een geldsom en de autopapieren hebt ontvreemd en haar belaagd hebt.

Het lijkt geen twijfel dat u de rust van uw ex partner door uw handelswijze ernstig heeft verstoord. Op 18.02.2011 verklaarde ze bv. aan de politie dat ze zich niet meer veilig voelde en vreesde voor haar leven en dat ze overwoog om te verhuizen om voor haar en haar kinderen de rust terug te vinden.

De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van een gebrek aan respect voor de fysische en de psychische integriteit van uw ex-partner. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om relaties te beëindigen en dit mag geen reden zijn om uw ex-partner te bedreigen.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect had voor de persoonlijke vrijheid en veiligheid van uw ex partner. U heeft twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name het eigendomsrecht en de onschendbaarheid van de woning met de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove wijze miskend.

De feiten die hebben geleid tot uw veroordeling door het hof van beroep van 18.05.2016, zijn bijzonder ernstig.

Uit het arrest blijkt dat u in het prostitutiemilieu te Oostende bekend stond als iemand die er geregeld rondtoerde doch door de meisjes gewerd werd wegens zijn agressief gedrag. Wanneer de meisjes u zagen, werden de deuren uit voorzorg gesloten. Het slachtoffer getuigde dat u gekend stond als een agressieve klant, die altijd lastig deed, tegen de vitrines schopte, gefrustreerd rondliep omdat zijn seksuele lusten niet bevredigd werden bij gebrek aan financiële middelen.

Uit de camerabeelden blijkt dat u, op 4.12.2014, het slachtoffer bij de keel en het hoofd heeft vastgenomen en haar hoofd naar beneden heeft geduwd. U haalde een mes uit uw achterzak en stak ermee naar voren. U riep 'I will kill you'. Het slachtoffer liep verwondingen op. U haalde vervolgens uit naar de twee mannen die het slachtoffer ter hulp snelden. U stak één van hen in de buikstreek en de andere in het aangezicht.

U handelde, volgens uw eigen zeggen, vanuit 'blinde agressie' omdat uw seksuele behoeften niet bevredigd konden worden en omdat u onder invloed van alcohol zou geweest zijn (hetgeen werd tegengesproken door de afgenomen bloedstaal waarin geen toxische stoffen" werden teruggevonden).-- U verklaarde steeds een mes op zak te hebben gaf toe een zeer opvliegend karakter. te hebben, licht ontvlambaar te zijn en snel bedreigingen te uiten ten aanzien van personen.

Het spreekt voor zich dat met een mes dodelijke verwondingen kunnen toegebracht worden. Het eerste slachtoffer liep verwondingen op aan de bovenlip en aan de hand. Het tweede slachtoffer had levensgevaarlijk verwond kunnen raken omdat u naar de buikstreek uithaalde. Het derde slachtoffer is blind geworden aan zijn linkeroog. U nam de vlucht en bekommerde u niet om de drie slachtoffers.

Uit het arrest blijkt: "De beklaagde [u] werd onderworpen aan een psychiatrisch onderzoek door Dr. P. L. Er worden antisociale en psychopathische persoonlijkheidskenmerken weerhouden. De beklaagde wordt omschreven als een egocentrische man die zich niet stoort aan wet en gezag. Hij heeft een dominante en parasitaire levensstijl met een lage frustratietolerantie en hij wil zijn wensen, behoeften en verlangens onmiddellijk bevredigd en voldaan zien. Hij mist empathie en om het lot van zijn slachtoffers bekommert hij zich niet. Hij verwoordt geen gevoelens van spijt of berouw. Het risico van toekomstig gewelddadig gedrag is op basis van de persoonlijkheidskenmerken, de antecedenten van agressie, het ontbreken van spijtgevoel en de middelenabusus volgens de gerechtspychiater Dr. P. L. als hoog in te schatten."

Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie.

De gepleegde feiten zijn volgens het Arrest Van het Hof van Beroep te Gent van 18.05.2016 uitermate ernstig en hadden evenzeer fataal kunnen aflopen voor de slachtoffers. De maatschappij tolereert dergelijke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan.

U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om zijn medemens te slaan en aan te vallen. U bedreigt uw slachtoffers verbaal of met een mes om uw doel te bereiken. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van personen.

U ontkent de ernst van de feiten door ze te minimaliseren. Zo zegt u dat uw slachtoffers slechts licht gewond waren, dat u slecht één keer uithaalde en dat u geen vuurwapen hanteerde maar slechts een mes. Deze denkwijze toont dat u geen inzicht heeft in de gevolgen van uw daden, dat u geen besef heeft van het leed dat u uw slachtoffers berokkent, dat u inlevingsvermogen mist. Het spreekt voor zich dat uw aanval met een mes als een doodsb bedreiging geldt. Hierbij is een slachtoffer door uw toedoen voor de helft blind geworden. Dat er geen dodelijke slachtoffers gevallen zijn, berust op louter toeval.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u."

- de duur van het verblijf in het gastland:

"Het eerste administratief spoor van uw aanwezigheid op Belgisch grondgebied dateert van 02.10.2009 wanneer de politie van Oostende een administratief verslag vreemdelingencontrole (PVn°BG.55FY.903159/2009) opstelde. U bevond zich op verboden havengebied en had de intentie om clandestien naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten en verklaarde I.A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1992 en de Algerijnse nationaliteit te hebben. Gezien uw beweerde minderjarigheid, werd de voogdijdienst op de hoogte gesteld van uw aanwezigheid."

"Van bij de aanvang van uw aanwezigheid in België heeft u zich misdragen. De politie van Oostende heeft u niet minder dan driemaal op verboden havengebied gevonden met de intentie om illegaal naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. Er werden meerder PV's opgesteld uit hoofde van diefstal, een vechtpartij, verdachte handelingen in de prostitutiebuurt, exhibitionisme en verstoring van de openbare orde. U gaf aan de politie meermaals een valse identiteit op, beweerde minderjarig en van Algerijnse afkomst te zijn. Later zal blijken dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft, E. A. M. heet en geboren bent op 24.07.1986. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat."

- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens deze periode:

"De feiten die leiden tot uw veroordeling d.d.26.06.2014 zijn het gevolg van het gegeven dat uw toenmalige partner haar relatie met u wenste te beëindigen.

Uit het vonnis van 26.06.2014 blijkt dat u uw ex-partner tussen 28.07.2010 tot en met 8.02.2011 meermaals mondeling heeft bedreigd, opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht, dat u haar woning bent binnengedrongen, dat u met geweld en bedreiging haar huissleutels, een geldsom en de autopapieren hebt ontvreemd en haar belaagd hebt.

Het lijkt geen twijfel dat u de rust van uw ex partner door uw handelswijze ernstig heeft verstoord. Op 18.02.2011 verklaarde ze bv. aan de politie dat ze zich niet meer veilig voelde en vreesde voor haar leven en dat ze overwoog om te verhuizen om voor haar en haar kinderen de rust terug te vinden.

De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van uw ex-partner. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om relaties te beëindigen en dit mag geen reden zijn om uw ex-partner te bedreigen.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect had voor de persoonlijke vrijheid en veiligheid van uw ex partner. U heeft twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name het eigendomsrecht en de onschendbaarheid van de woning met de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove wijze miskend."

En:

“De feiten die hebben geleid tot uw veroordeling door het hof van beroep van 18.05.2016, zijn bijzonder ernstig.

(...)

Uit het arrest blijkt dat u in het prostitutiemilieu te Oostende bekend stond als iemand die er geregeld rondtoerde doch door de meisjes geweerd werd wegens zijn agressief gedrag. Wanneer de meisjes u zagen, werden de deuren uit voorzorg gesloten. Het slachtoffer getuigde dat u gekend stond als een agressieve klant, die altijd lastig deed, tegen de vitrines schopte, gefrustreerd rondliep omdat zijn seksuele lusten niet bevredigd werden bij gebrek aan financiële middelen.

Uit de camerabeelden blijkt dat u, op 4.12.2014, het slachtoffer bij de keel en het hoofd heeft vastgenomen en haar hoofd naar beneden heeft geduwd. U haalde een mes uit uw achterzak en stak ermee naar voren. U riep 'I will kill you'. Het slachtoffer liep verwondingen op. U haalde vervolgens uit naar de twee mannen die het slachtoffer ter hulp snelden. U stak één van hen in de buikstreek en de andere in het aangezicht.

(...)”

“De gepleegde feiten zijn volgens het Arrest Van het Hof van Beroep te Gent van 18.05.2016 uitermate ernstig en hadden evenzeer fataal kunnen aflopen voor de slachtoffers. De maatschappij tolereert dergelijke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan.

U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om zijn medemens te slaan en aan te vallen. U bedreigt uw slachtoffers verbaal of met een mes om uw doel te bereiken. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van personen.

U ontkent de ernst van de feiten door ze te minimaliseren. Zo zegt u dat uw slachtoffers slechts licht gewond waren, dat u slecht één keer uithaalde en dat u geen vuurwapen hanteerde maar slechts een mes. Deze denkwijze toont dat u geen inzicht heeft in de gevolgen van uw daden, dat u geen besef heeft van het leed dat u uw slachtoffers berokkent, dat u inlevingsvermogen mist. Het spreekt voor zich dat uw aanval met een mes als een doodsb bedreiging geldt. Hierbij is een slachtoffer door uw toedoen voor de helft blind geworden. Dat er geen dodelijke slachtoffers gevallen zijn, berust op louter toeval.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u.

Het risico op recidivisme valt, rekening houdend met uw persoonlijkheid, niet te onderschatten. Uw agressieve ingesteldheid waar u geen controle over lijkt te hebben (blinde agressie) en uw seksuele frustraties in combinatie met uw alcoholmisbruik hebben bewezen nefaste gevolgen te hebben. Daar u daarenboven empathie mist, geen berouw heeft, gebrek aan schuldinzicht heeft, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de maatschappij en de openbare orde.

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.” Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”

- de nationaliteit van alle betrokkenen:

“U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op ...1982, RRN°...). Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op ...2012, RRN° ...).

Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.”

- de gezinssituatie:

“Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.

Uit het vonnis van de Familierechtbank te Veurne d.d. 03.03.2016 blijkt dat u, in afwachting van uw invrijheidsstelling, een niet afdwingbaar omgangsrecht met uw zoon heeft die u een maal per maand mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis waarbij zijn moeder instaat voor vervoer.

Uit hetzelfde vonnis blijkt dat uw zoon u niet kent, reden waarom aanvankelijk (bij tussen vonnis van 27.06.2014) contactherstel door het CAW werd opgelegd. Dit contactherstel werd ten gevolge van uw detentie stopgezet.

Uit niets blijkt dat u voor uw detentie die een aanvang nam op 05.12.2014 een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon, Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon lijkt beperkt tot een financiële tussenkomst en telefonisch contact, Uit dit alles kan afgeleid worden dat de relatie met uw zoon niet bijzonder hecht is.”

- de vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband en de ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden indien zij de vreemdeling volgt: het eerste misdrijf was gericht tegen verzoekers toenmalige partner en er was geen partner op het ogenblik van het laatste misdrijf, zodat hierover niet gemotiveerd diende te worden, en er is geen huidige partner, laat staan een partner die verzoeker zou volgen naar zijn land van herkomst of elders.

- de vraag of er kinderen zijn geboren en hun leeftijd:

“U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op (...), RRN°xxxx). Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op ...2012, RRN° xxxx).”

- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling: nergens uit het dossier of uit het verzoekschrift blijkt dat het Belgisch kind van verzoeker hem zou volgen naar het buitenland om daar te gaan wonen.

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst:

“Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

U beweerde geen familie hier te hebben in Marokko, u zou enig kind zijn en uw ouders zouden reeds overleden zijn. Doch blijft u op dit punt in gebreke daar u naliel enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere toelichting te verstrekken. Rekening houdende met het gegeven dat u pas op 22-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in uw land van herkomst of geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit en uw moedertaal, het Arabisch.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u, volgens onze gegevens, slechts twee dagen tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt. U beweert meermaals onofficieel tewerkgesteld geweest te zijn. Niet aangegeven arbeid of zwartwerk is strafbaar en schaadt het economisch en sociaal stelsel, De sporadische officiële en niet officiële tewerkstellingen; zijn niet van dien aard om te spreken van een economische binding met België.

U heeft niet meer gewerkt sinds 08.08.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.”

Hieruit blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de criteria die gebruikt worden in de rechtspraak van het EHRM.

3.3.3.4.3. Er wordt volledigheidshalve ook opgemerkt dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Gelet op het gestelde in punt 3.3.3.4.1. en 3.3.3.4.2. wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.3.3.5. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en

hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Zoals verzoeker aangeeft, zijn deze artikelen ingevoerd door de wet van 24 februari 2017.

3.3.3.5.1. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

3.3.3.5.2. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44 *bis* van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 44 *bis*, § 4, van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

3.3.3.5.3. Verzoeker voert aan dat de vermeldingen voorafgaand aan zijn verblijfsrecht niet kunnen worden nagegaan en niet doorslaggevend kunnen zijn. Verzoeker meent dat zijn verblijfsrecht enkel wordt beëindigd omwille van de veroordeling in 2016 en dat de verwerende partij bevreesd is dat verzoeker recidive zal plegen, zodat de beslissing steunt op een algemeen preventieve grond (gesteund op het oordeel destijds van de gerechtsdeskundige dat verzoeker toerekeningsvatbaar is). Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op het gedrag van verzoeker waaruit zou blijken dat hij geen respect heeft voor de plaats van de vrouw, wijst verzoeker erop dat de verwerende partij op de hoogte is van de vonnissen tussen verzoeker en de moeder van het kind, die indertijd de relatie heeft beëindigd, waaruit blijkt dat er geen problemen zijn in de verstandhouding tussen verzoeker en deze dame en dat het ouderlijk gezag wordt gedeeld. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij zich enkel steunt op de bevindingen van de gerechtsdeskundige tijdens de strafrechtelijke procedure terwijl zij “*weet heeft van zaken die naderhand binnen haar eigen instellingen werden opgemerkt (stuk 5) die van invloed konden geweest zijn op deze beoordeling*”, met name dat de psychische gezondheidstoestand van verzoeker anders was, met name dat hij daadwerkelijk leed aan een toestand die wel behandeld kan worden, behandeling die hij nooit eerder kreeg.

3.3.3.5.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij melding maakt van processen-verbaal opgesteld door de politie tussen oktober 2009 en juli 2011, twee veroordelingen bij verstek door de politierechtbank in 2014, de veroordeling door de correctionele rechtbank te Brugge van 26 juni 2014 tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel voor drie jaar en de veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 18 mei 2016 tot een gevangenisstraf van vijftien jaar. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt niet enkel verwezen naar de veroordeling uit 2016. De omstandigheid dat verwezen wordt naar processen-verbaal van voor de periode waarin verzoeker verblijfsrecht had, is niet doorslaggevend en doet geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en betreft een overzicht van de situaties waarin verzoeker in aanraking kwam met de politie. In het administratief dossier bevinden zich verschillende administratieve verslagen vreemdelingencontrole, waaruit dezelfde feiten blijken als de feiten, vermeld in de processen-verbaal in de bestreden beslissing. Zoals hoger reeds gesteld kon verzoeker het administratief dossier raadplegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat bij het beoordelen van de bedreiging van de openbare orde niet enkel de veroordelingen van verzoeker worden vermeld, maar dat wel degelijk wordt ingegaan op de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade:

“De feiten die leiden tot uw veroordeling d.d.26.06.2014 zijn het gevolg van het gegeven dat uw toenmalige partner haar relatie met u wenste te beëindigen.

Uit het vonnis van 26.06.2014 blijkt dat u uw ex-partner tussen 28.07.2010 tot en met 8.02.2011 meermaals mondeling heeft bedreigd, opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht, dat u haar woning bent binnengedrongen, dat u met geweld en bedreiging haar huissleutels, een geldsom en de autopapieren hebt ontvreemd en haar belaagd hebt.

Het lijkt geen twijfel dat u de rust van uw ex partner door uw handelswijze ernstig heeft verstoord. Op 18.02.2011 verklaarde ze bv. aan de politie dat ze zich niet meer veilig voelde en vreesde voor haar leven en dat ze overwoog om te verhuizen om voor haar en haar kinderen de rust terug te vinden.

De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van een gebrek aan respect voor de fysische en de psychische integriteit van uw ex-partner. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om relaties te beëindigen en dit mag geen reden zijn om uw ex-partner te bedreigen.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect had voor de persoonlijke vrijheid en veiligheid van uw ex partner. U heeft twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name het eigendomsrecht en de onschendbaarheid van de woning met de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove wijze miskend.

De feiten die hebben geleid tot uw veroordeling door het hof van beroep van 18.05.2016, zijn bijzonder ernstig.

Uit het arrest blijkt dat u in het prostitutiemilieu te Oostende bekend stond als iemand die er geregeld rondtoerde doch door de meisjes geweerd werd wegens zijn agressief gedrag. Wanneer de meisjes u zagen, werden de deuren uit voorzorg gesloten. Het slachtoffer getuigde dat u gekend stond als een agressieve klant, die altijd lastig deed, tegen de vitrines schopte, gefrustreerd rondliep omdat zijn seksuele lusten niet bevredigd werden bij gebrek aan financiële middelen.

Uit de camerabeelden blijkt dat u, op 4.12.2014, het slachtoffer bij de keel en het hoofd heeft vastgenomen en haar hoofd naar beneden heeft geduwd. U haalde een mes uit uw achterzak en stak ermee naar voren. U riep 'I will kill you'. Het slachtoffer liep verwondingen op. U haalde vervolgens uit naar de twee mannen die het slachtoffer ter hulp snelden. U stak één van hen in de buikstreek en de andere in het aangezicht.

U handelde, volgens uw eigen zeggen, vanuit 'blinde agressie' omdat uw seksuele behoeften niet bevredigd konden worden en omdat u onder invloed van alcohol zou geweest zijn (hetgeen werd tegengesproken door de afgenomen bloedstaal waarin geen toxische stoffen" werden teruggevonden).-- U verklaarde steeds een mes op zak te hebben gaf toe een zeer opvliegend karakter. te hebben, licht ontvlambaar te zijn en snel bedreigingen te uiten ten aanzien van personen.

Het spreekt voor zich dat met een mes dodelijke verwondingen kunnen toegebracht worden. Het eerste slachtoffer liep verwondingen op aan de bovenlip en aan de hand. Het tweede slachtoffer had levensgevaarlijk verwond kunnen raken omdat u naar de buikstreek uithaalde. Het derde slachtoffer is blind geworden aan zijn linkeroog. U nam de vlucht en bekommerde u niet om de drie slachtoffers.

Uit het arrest blijkt: "De beklaagde [u] werd onderworpen aan een psychiatrisch onderzoek door Dr. P. L. Er worden antisociale en psychopathische persoonlijkheidskenmerken weerhouden. De beklaagde wordt omschreven als een egocentrische man die zich niet stoort aan wet en gezag. Hij heeft een

dominante en parasitaire levensstijl met een lage frustratietolerantie en hij wil zijn wensen, behoeften en verlangens onmiddellijk bevredigd en voldaan zien. Hij mist empathie en om het lot van zijn slachtoffers bekommert hij zich niet. Hij verwoordt geen gevoelens van spijt of berouw. Het risico van toekomstig gewelddadig gedrag is op basis van de persoonlijkheidskenmerken, de antecedenten van agressie, het ontbreken van spijtgevoel en de middelenabusus volgens de gerechtspychiater Dr. P. L. als hoog in te schatten."

Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie.

De gepleegde feiten zijn volgens het Arrest Van het Hof van Beroep te Gent van 18.05.2016 uitermate ernstig en hadden evenzeer fataal kunnen aflopen voor de slachtoffers. De maatschappij tolereert dergelijke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan.

U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om zijn medemens te slaan en aan te vallen. U bedreigt uw slachtoffers verbaal of met een mes om uw doel te bereiken. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van personen.

U ontkent de ernst van de feiten door ze te minimaliseren. Zo zegt u dat uw slachtoffers slechts licht gewond waren, dat u slecht één keer uithaalde en dat u geen vuurwapen hanteerde maar slechts een mes. Deze denkwijze toont dat u geen inzicht heeft in de gevolgen van uw daden, dat u geen besef heeft van het leed dat u uw slachtoffers berokkent, dat u inlevingsvermogen mist. Het spreekt voor zich dat uw aanval met een mes als een doodsb bedreiging geldt. Hierbij is een slachtoffer door uw toedoen voor de helft blind geworden. Dat er geen dodelijke slachtoffers gevallen zijn, berust op louter toeval."

Wat de feiten betreft die aanleiding gaven tot de veroordeling van 26 juni 2014, voert verzoeker aan dat uit de goede verstandhouding met de moeder van zijn kind blijkt dat hij wel respect heeft voor de positie van de vrouw. In dit verband wordt opgemerkt dat deze veroordeling feiten betreft, gepleegd tussen juli 2010 en februari 2011 en zijn relatie met de Belgische S.S. betreft, die niet de moeder is van zijn kind. Alleszins doet het feit dat verzoeker momenteel mogelijk een goede verstandhouding heeft met de moeder van zijn kind, geen afbreuk aan de bedreigingen die hij heeft geuit en de slagen en verwondingen die hij heeft toegebracht aan zijn vroegere partner.

Wat de feiten betreft die aanleiding gaven tot de veroordeling van 18 mei 2016, lijkt verzoeker te willen benadrukken dat het toenmalige oordeel van de gerechtspychiater dat hij toerekeningsvatbaar was, verkeerd is, omdat inmiddels werd vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een psychische aandoening die behandelbaar is.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker met huidig beroep geen kritiek kan uiten op het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 18 mei 2016, dat inmiddels definitief is. Dit arrest heeft gezag van gewijsde, zodat het steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om daaruit te citeren wat betreft het psychiatrisch onderzoek waaraan verzoeker indertijd werd onderworpen, waaruit blijkt dat hij toerekeningsvatbaar is en niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie. De omstandigheid dat verzoeker inmiddels in de gevangenis opgevolgd wordt door een arts en een psychiatrisch verpleegkundige en bepaalde medicatie toegediend krijgt, brengt niet mee dat niet mocht worden verwezen naar de vaststellingen in het arrest van het Hof van Beroep. Verzoeker brengt trouwens geen enkele verdere informatie bij. Het medisch opvolgen van verzoeker in de gevangenis en het toedienen van medicatie toont niet aan dat de verwerende partij zich niet mag steunen op het oordeel van de gerechtspychiater in de voorbije strafrechtelijke procedure.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de aard en de ernst van de gepleegde strafbare feiten niet correct zouden zijn ingeschat door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt ook ingegaan op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Zoals hierboven weergegeven, wordt de ernst en de aard van de gepleegde feiten vermeld, en wordt hierbij ook ingegaan op het gedrag van verzoeker:

"De bewezen verklaarde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van een gebrek aan respect voor de fysische en de psychische integriteit van uw ex-partner. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om relaties te beëindigen en dit mag geen reden zijn om uw ex-partner te bedreigen.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect had voor de persoonlijke vrijheid en veiligheid van uw ex partner. U heeft twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name het eigendomsrecht en de onschendbaarheid van de woning met de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove wijze miskend."

"Uit het arrest blijkt: "De beklaagde [u] werd onderworpen aan een psychiatrisch onderzoek door Dr. P. L. Er worden antisociale en psychopathische persoonlijkheidskenmerken weerhouden. De beklaagde wordt omschreven als een egocentrische man die zich niet stoort aan wet en gezag. Hij heeft een dominante en parasitaire levensstijl met een lage frustratietolerantie en hij wil zijn wensen, behoeften en verlangens onmiddellijk bevredigd en voldaan zien. Hij mist empathie en om het lot van zijn slachtoffers bekommert hij zich niet. Hij verwoordt geen gevoelens van spijt of berouw. Het risico van toekomstig gewelddadig gedrag is op basis van de persoonlijkheidskenmerken, de antecedenten van agressie, het ontbreken van spijtgevoel en de middelenabusus volgens de gerechtspsychiater Dr. P. L. als hoog in te schatten."

Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie.

(...)

U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om zijn medemens te slaan en aan te vallen. U bedreigt uw slachtoffers verbaal of met een mes om uw doel te bereiken. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van personen.

U ontkent de ernst van de feiten door ze te minimaliseren. Zo zegt u dat uw slachtoffers slechts licht gewond waren, dat u slecht één keer uithaalde en dat u geen vuurwapen hanteerde maar slechts een mes. Deze denkwijze toont dat u geen inzicht heeft in de gevolgen van uw daden, dat u geen besef heeft van het leed dat u uw slachtoffers berokkent, dat u inlevingsvermogen mist."

Tevens wordt vermeld "Van bij de aanvang van uw aanwezigheid in België heeft u zich misdragen." en "Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is."

Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

In de bestreden beslissing wordt over het actueel karakter en het risico van recidive het volgende overwogen:

"Uit het arrest blijkt: "De beklaagde [u] werd onderworpen aan een psychiatrisch onderzoek door Dr. P. L. Er worden antisociale en psychopathische persoonlijkheidskenmerken weerhouden. De beklaagde wordt omschreven als een egocentrische man die zich niet stoort aan wet en gezag. Hij heeft een dominante en parasitaire levensstijl met een lage frustratietolerantie en hij wil zijn wensen, behoeften en verlangens onmiddellijk bevredigd en voldaan zien. Hij mist empathie en om het lot van zijn slachtoffers bekommert hij zich niet. Hij verwoordt geen gevoelens van spijt of berouw. Het risico van toekomstig gewelddadig gedrag is op basis van de persoonlijkheidskenmerken, de antecedenten van agressie, het ontbreken van spijtgevoel en de middelenabusus volgens de gerechtspsychiater Dr. P. L. als hoog in te schatten."

Uit hetzelfde onderzoek blijkt dat u volledig toerekeningsvatbaar bent en dat u niet in aanmerking komt voor psychiatrische therapie.

(...)

Het risico op recidivisme valt, rekening houdend met uw persoonlijkheid, niet te onderschatten. Uw agressieve ingesteldheid waar u geen controle over lijkt te hebben (blinde agressie) en uw seksuele frustraties in combinatie met uw alcoholmisbruik hebben bewezen nefaste gevolgen te hebben. Daar u daarenboven empathie mist, geen berouw heeft, gebrek aan schuldinzicht heeft, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de maatschappij en de openbare orde.

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is." Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd

worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Hieruit blijkt dat een inschatting werd gemaakt van het toekomstig gedrag van verzoeker aan de hand van objectieve elementen, zoals die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt volledigheidshalve nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de bestreden beslissing een *“algemene preventieve maatregel”* betreft.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de bevindingen van de gerechtspsychiater, die in het kader van de strafrechtelijke procedure het risico op toekomstig gewelddadig gedrag vermeldde, wordt verwezen naar wat hierboven wordt gesteld.

3.3.3.5.5. Tenslotte voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 44*bis*, § 4, van de vreemdelingenwet, dat hierboven wordt weergegeven.

In dit verband wordt verwezen naar punt 3.3.3.4.2. van dit arrest en wordt herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het nemen ervan wel degelijk rekening werd gehouden met:

- de duur van het verblijf van verzoeker op het grondgebied van het Rijk:

“dat u sinds 2008 in België bent”

“Het eerste administratief spoor van uw aanwezigheid op Belgisch grondgebied dateert van 02.10.2009 wanneer de politie van Oostende een administratief verslag vreemdelingencontrole (PVn°BG.55FY.903159/2009) opstelde. U bevond zich op verboden havengebied en had de intentie om clandestien naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten en verklaarde I.A. te heten, geboren te zijn op 20.07.1992 en de Algerijnse nationaliteit te hebben. Gezien uw beweerde minderjarigheid, werd de voogdijdienst op de hoogte gesteld van uw aanwezigheid.”

“Van bij de aanvang van uw aanwezigheid in België heeft u zich misdragen.”

- zijn leeftijd:

“Rekening houdende met het gegeven dat u pas op 22-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in uw land van herkomst of geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit en uw moedertaal, het Arabisch.”

- zijn gezondheidstoestand:

“dat u geen medische aandoening heeft die u belet te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst”

- zijn gezinssituatie:

“U heeft vervolgens een relatie gehad met de Belgische M. H. (geboren op ...1982, RRN°...). Samen hebben jullie een zoon, E. A. B. (geboren op ...2012, RRN° ...). Uw relatie met H. M. lijkt reeds lange tijd beëindigd te zijn. Zes maanden na de geboorte van uw zoon, op 27.08.2012, diende uw ex partner een verzoekschrift in bij de jeugdrechtbank te Brugge omtrent het ouderlijk gezag en de verblijfsregeling van E. A. B. hetgeen erop wijst dat minstens vanaf deze datum jullie relatie en het ouderlijk gezag problematisch werd.

Uit het vonnis van de Familierechtbank te Veurne d.d. 03.03.2016 blijkt dat u, in afwachting van uw invrijheidsstelling, een niet afdwingbaar omgangsrecht met uw zoon heeft die u een maal per maand mag bezoeken tijdens de kinderbezoeken in de gevangenis waarbij zijn moeder instaat voor vervoer.

Uit hetzelfde vonnis blijkt dat uw zoon u niet kent, reden waarom aanvankelijk (bij tussen vonnis van 27.06.2014) contactherstel door het CAW werd opgelegd. Dit contactherstel werd ten gevolge van uw detentie stopgezet.

Uit niets blijkt dat u voor uw detentie die een aanvang nam op 05.12.2014 een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM had met uw zoon, Uw bijdrage tot de opvoeding van uw zoon lijkt beperkt tot een financiële tussenkomst en telefonisch contact, Uit dit alles kan afgeleid worden dat de relatie met uw zoon niet bijzonder hecht is.”

- zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk:

“Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.”

“Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u, volgens onze gegevens, slechts twee dagen tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt. U beweert meermaals onofficieel tewerkgesteld geweest te zijn. Niet aangegeven arbeid of zwartwerk is strafbaar en schaadt het economisch en sociaal stelsel, De sporadische officiële en niet officiële tewerkstellingen; zijn niet van dien aard om te spreken van een economische binding met België.

U heeft niet meer gewerkt sinds 08.08.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.”

- de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong:

“U beweerde geen familie hier te hebben in Marokko, u zou enig kind zijn en uw ouders zouden reeds overleden zijn. Doch blijft u op dit punt in gebreke daar u naliel enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere toelichting te verstrekken. Rekening houdende met het gegeven dat u pas op 22-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in uw land van herkomst of geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit en uw moedertaal, het Arabisch.”

Hieruit blijkt dat toepassing werd gemaakt van het gestelde in artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Vooreerst wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en enkel het verblijfsrecht van verzoeker beëindigt.

Verder wordt erop gewezen dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert omdat hij stelt te lijden aan een psychische aandoening die gediagnosticeerd is, een behandeling volgt met clopixol en opgevolgd wordt door een psychiater. Hij verwijst naar de behandeling van personen met

psychiatrische aandoeningen in Marokko en voegt bij het verzoekschrift informatie toe afkomstig van de *Conseil national des droits de l'homme* van Marokko "Mental health and Human Rights: Urgent need for new policy", een internetartikel van juli 2017 van de website www.moroccoworldnews.com en een internetartikel van 3 maart 2018 van de website www.telquel.ma, waaruit blijkt dat deze behandeling te wensen overlaat.

In dit verband wordt herhaald dat verzoeker niet van het grondgebied wordt verwijderd door de bestreden beslissing. Bij het verzoekschrift legt verzoeker enkel een overzicht voor van de opvolging in de gevangenis door een arts en een psychiatrisch verpleegkundige en het toedienen van het geneesmiddel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een diagnose gekregen heeft of welke deze zou zijn. *In casu* wordt verzoeker niet van het grondgebied verwijderd, en toont hij niet aan dat hij door de bestreden beslissing geen verdere opvolging of behandeling zou kunnen ontvangen in de gevangenis.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET